FLORIAN DANIEL PETRACHE

UN ZÂMBET PENTRU FIECARE

Editura Stef

Tehnoredactor: Florian Daniel Petrache
Corector: Manuela Cerasela Jerlăianu
Coperta: Cristina Ratus

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PETRACHE, FLORIAN DANIEL
Un zâmbet pentru fiecare / Florian Daniel Petrache. - Iaşi : Stef, 2017
ISBN 978-606-575-850-6

821.135.1

Florian Daniel Petrache: Un zâmbet pentru fiecare

Copyright © *Florian Daniel Petrache*, 2017
Pentru prezenta ediție în limba română, toate drepturile ediției aparțin autorului. Reproducerea prin orice mijloace, chiar și parțială, a textului cuprins în acest volum, fără acordul scris al editorului, constituie o încălcare a Legii drepturilor de autor și se sancționează potrivit prevederilor acesteia.

PREFAȚĂ

UN POET CU MINTEA LA VEDERE

Florian Daniel Petrache, *Un zâmbet pentru fiecare*, Editura Stef, Iaşi, 2017

Un autoportret aflat pe prima pagină a volumului, destul de autoironic, ne pune în temă cu autorul acestui volum, care şi-a propus să dăruiască lumii, *Un zâmbet pentru fiecare.*

Autorul, Florian Daniel Petrache şi-a ales această modalitate de comunicare cu lumea celor care iubesc lumina culturii, în ton autopersiflant, dulce-amărui, pentru a mai îndulci întrucâtva, un adevăr pe care, vrând-nevrând, trebuie să-l suporte. Este de admirat o astfel de atitudine. În loc să se văicărească, aşa cum ar face-o majoritatea omenirii, românul, aşa cum îi şade bine, face haz de necaz, vorbind despre cecitatea lui în termeni umoristici. Trebuie să ai mare curaj să abordezi astfel, o situaţie destul de dramatică. Şi e cu atât mai de lăudat.

Iubitor de cuvânt, Florian Daniel Petrache nu s-a lăsat învins şi-a înfruntat cu bărbăţie destinul, spunând: „*În rest, sincer şi cinstit, / Sunt un om obişnuit, / Am urechi, am şi picioare / Şi am chiar şi nasul mare. / E drept că, din întâmplare, / Într-o bună zi cu soare, / M-am trezit cu noaptea-n cap/ Şi-acum de ea nu mai scap, / Dar e bine şi aşa / Fiindcă ştiu că ziua mea, / Fie bună, fie rea, / Orişice s-au întâmpla, / În şapte cazuri din şapte / Va pica cert într-o noapte" (Balada unui orb banal).*

Mi-aduc aminte că, în urmă cu vreo douăzeci de ani, aveam un coleg la cenaclul de umor „Verva". Era orb, venea la şedinţe, condus de mână şi se sprijinea de un baston alb, scria cărţi de epigrame şi le spunea colegilor:

„-Vă rog să nu mă consideraţi un handicapat!”

De altfel, se cunosc multe cazuri de oameni care şi-au înfruntat, plini de curaj destinul şi care au ajuns la unele performanţe, greu de atins şi pentru oameni obişnuiţi.

Florian Daniel Petrache are un simţ al măsurii şi creează versuri cu o muzicalitate încântătoare, păstrând ritmul. Întreagă anecdotica populară legată de ochi, este folosită cu umor de acest autor. De pildă: „*Evident, nu văd nimic, / Dar n-am timp să mă complic - / Mănânc iute un ou ochi / Să nu-mi fie de deochi / Şi mă tem încetişor / Să nu rămân făr' un chior!” (Balada unui orb banal).*

Autoironia merge până la paroxism, când spune că e paznic de noapte şi*: „Stau perfect cu ochii-n patru”.*

Un orb care o caută cu lumânarea, cum voios declară în balada lui. Dar care izvorăşte lumină din interior.

Şi totuşi, cultura, poezia, sunt oglinda acestui om. Un orb se priveşte-n oglindă şi spune: *„În oglindă când mă uit / Sunt de-a dreptul uluit / Fiindcă, ori sunt eu urât / Ori văd negru şi atât” (Balada unui orb banal).*

Omul care se uită la filmul preferat, „Omul invizibil”, un om care are *„puncte de vedere”,* care noaptea îşi pune lanterna sub pernă, când are insomnie, nu se uită pe pereţi după cai verzi, ci numără răbdător, oile negre, până-i vine somnul.

Dar, dincolo de ironia şi hazul, uneori silit, ghicim un suflet sensibil, îndrăgostit de frumos, dornic de tandreţe, care aduce bucurie celor din jur şi doreşte să comunice lumii, în felul său.

Folosindu-se de lumea celor care nu cuvântă, care-i oferă nenumărate subiecte de meditaţie, cu o morală sănătoasă, Florian Daniel Petrache a ales această modalitate de comuniune cu lumea celor care scriu, dar şi a celor care încă mai iubesc lectura. Lumina cărţii îl călăuzeşte şi-i arată drumul.

Şi lumea fabulei e populată cu mici şi mari vieţuitoare, la care poetul le găseşte analogii în lumea de azi. Astfel avem: „*un cocor, / Oarecum judecător*", „*Un cocoş şi o găină"* care „*au venit c-o limuzină"* la cocor, să îi divorţeze (*Divorţ).*

Motivele sunt preluate din unele anecdote şi chiar bancuri, adaptate, care circulă pretutindeni şi fac deliciul unei mari categorii de populaţie. Fabulistica este o specie care, deşi e foarte veche, nu şi-a pierdut din admiratori.

O întreagă suită de discuţii între două personaje simpatice, Costică şi Georgică –la care se adaugă uneori şi Mitică, fac deliciul iubitorilor de umor şi bună dispoziţie. Aceasta ar aminti, într-un fel de celebrele cupluri comice: Stroie şi Vasilache, Horia Şerbănescu şi Radu Zaharescu şi alţii, care spuneau scheciuri pe scenă şi făceau lumea să râdă, la Teatrul „Constantin Tănase".

Se pare că, uşurinţa în versificare este un atribut constant al poetului Florian Daniel Petrache. De asemenea, sensul peiorativ al unor versuri, oferă un alt înţeles mesajului iniţial. Cert e că, autorului îi place să se joace printre cuvinte, să jongleze cu ele şi să le caute loc potrivit cu intenţia sa. De multe ori, umorul lui se bazează pe paradoxuri. Nu numai oamenii mari citesc asemenea creaţii dar ele fac deliciul copiilor măricei, care sunt familiarizaţi cu animalele şi află în felul acesta, multe din comportamentul lor, corelat cu cel al oamenilor.

Aceste personaje inventate: Costică, Mitică, Florică, Georgică şi alţi „ică" – sunt puşi de autor în diverse ipostaze comice, care alcătuiesc pretextul poeziilor comice.

Principalele atribute sunt: isteţimea, spiritul ludic, spontaneitatea, umorul de situaţie, comicul de limbaj.

La acest autor e mai puţin simţită aciditatea verbală, polemica, spiritul bătăios care fac dintr-un umorist, un spadasin redutabil. Motivele sunt, în mare parte, livreşti.

Aceste poezii umoristice ar putea fi interpretate pe scenă de actori, profesionişti şi amatori, în scheciuri vesele, care durează puţin şi stârnesc hazul. S-ar putea realiza chiar şi seriale în emisiuni umoristice, cu aceste personaje, care pot deveni vestite şi căutate. Unele teme sunt repetitive.

Sub aspectul comic, al poeziilor, se ascund însă, multe adevăruri, unele metehne omeneşti şi chiar vicii, pe care, prin versurile sale, autorul doreşte să le semnaleze.

Specifice genului, personificarea, paradoxul, hiperbola sunt folosite frecvent de autor. Foarte amuzantă este următoarea poezie: „*Într-o zi un iepuraş / Mititel şi drăgălaş / S-a trezit cu noaptea-n gât / Fiindcă a visat urât / Şi extrem de hotărât, / Iute şi numaidecât / S-a dus vesel şi senin / La un supermagazin. / A intrat, a strănutat / La vânzător s-a strâmbat / Şi cu glas piţigăiat,/ Încet-tare a strigat: / -Vreau şi eu, dacă se poate, / Circa şase îngheţate! / Vânzătorul, un arici, / Mare cât un licurici, / L-a privit ireproşabil / Şi i-a zis foarte amabil: /-Se poate, dacă tu zici! / Îngheţate, mari sau mici? / -Aaaa, aveţi şi mici aici? / Atunci, domnule arici, / Daţi-mi iute, cu plăcere, / Circa fix trei mici şi-o bere!" (Mari sau mici).*

Toate aceste poezii stârnesc, cel puţin zâmbete, dacă nu cumva, hohote de râs.

Principala caracteristică a poeziilor poate fi exprimată într-o propoziţie scurtă: Haz de necaz, trăsătură specifică românului. Distanţa de la haz la băşcălie e de numai un pas. Dar acest pas, nu îi e propriu poetului Florian Daniel Petrache. Glumele lui sunt curate, nevinovate şi au ca singur scop, de a îndrepta ceea ce e de îndreptat şi de a induce o stare de bună dispoziţie cititorului sau auditoriului. Ceea ce e salutar. Asemenea poezii comice, bazate pe dialog viu, dinamic, sunt de dorit celor descriptive, care devin, la un moment dat, plicticoase.

Cuplului comic Costică şi Georgică îi corespunde un tandem feminin: Costica şi Georgica, două femei care stau la taifas, una face un test de sarcină şi cealaltă o întreabă, care au fost întrebările pentru acest test.

Jocurile de cuvinte, sinonimele, paronimele, antonimele, epitetele şi comparaţiile, sunt mijloace de expresie pe care autorul le-a căutat şi le-a aşezat la loc potrivit.

Unele expresii devin repetitive, ex. *Fiindcă nu avea pisică* sau: *Deşi nu avea pisică;* (pentru a rima cu Costică*); Fără doar şi fără poate,* (expresie proprie); „*Dacă mă întrebi pe mine”; „Fără frică”; „Brusc şi la un moment dat”;”iute şi degrabă”; „circa toată”; „Tot timpul şi câteodată”;*şi altele.

Dar există şi expresii inedite: „*Într-o clipă şi ceva”.*

Apropiat structural de vestitul Anton Pann, prin poveştile vorbei, Florian Daniel Petrache găseşte câte un motiv de haz, câte o poantă, acolo unde alţii trec pe lângă ele, orbi, surzi şi muţi. E un dat al acestui poet să le descopere şi să le pună în valoare, fără eforturi prea mari, căci ele îi vin parcă, de la sine. Este darul lui.

Dar mai au o latură educativă aceste poezii satirice.
Ele atenţionează, trag semnalul de alarmă asupra unor aspecte, ori punctează vreun subiect demn de luat în seamă.

Există şi farse în acest volum, cum e cea în care Florică este dus de doi poliţişti la secţie pentru că portarul blocului susţinea că nu cunoaşte nici un Florică în această locaţie. Şi astfel a petrecut Florică o noapte la poliţie.

În literatura actuală, puţini sunt scriitorii care se încumetă să scrie poezii umoristice, această specie fiind oarecum neglijată. Umorul se obţine cam greu în lirica actuală şi se recurge la fabulă, care şi ea are cititorii ei.

Se observă că autorul nu are pic de răutate în cele scrise, nu se bazează pe polemici usturătoare, ci pe umorul sănătos care nu face rău nimănui. Aceasta este o notă bună pentru el. Este

limpede că autorul vizionează emisiunile de umor, grupurile satirice săptămânale de la Radio-TV, care-i inspiră, noi şi noi subiecte pentru poeziile sale.

Cuvinte rare: brambura, hărmălaie, şugubaţă, fistichiu, aolică, amântoţi, ş.a.

Oiţe, iepuraşi, găini şi cocoşi, raţe şi răţoi, lupi, miei, urşi, toate lighioanele pădurii, furnici, libelule, fluturi. Trei ţânţari, un liliac, „*incredibil de burlac",* şi alte insecte, devin personaje pline de haz.

Surprinzătoare, cu aplomb, sunt poeziile dedicate antonimelor: „*Cică într-o, Costică, / Stând degeaba-ntr-un alun, / L-a văzut clar pe Georgică / Mâncând mere într-un prun. / Şi nemaiavând ce face/ De opt ori l-a tot strigat, / I-a citit „Război şi pace" / Şi apoi l-a întrebat:// -Fără să faci pe sublimul / Numărând din trei în doi,/ Ştii tu care-i antonimul / Pentru cuvântul „război"? / -Păi, cum să nu ştiu, Costică? / Ştiu, că oricum n-am ce face! // Deci, pentru „război", adică, / Antonimul este „pace"! / Fă Georgică pe sublimul, / Că oricum n-ai ce să faci! / Pentru „război" anotonimul / Nu e „pace", e „răzvaci"! (Antonimul).*

Costică, Georgică, Mitică, Florică, sunt prototipuri ale omului comun, cu viaţă obişnuită, cu dorinţe normale şi ei sunt puşi în diferite ipostaze care, la sfârşitul poeziei, stârnesc un surâs de bunăvoinţă. Oamenii îi acceptă pentru că se regăsesc în ei, se văd ca într-o oglindă şi, le place.

Poate că ar fi bine ca autorul să-şi diversifice personajele, să introducă şi caractere feminine şi copii pentru ca rotundul familiei să fie perfect. Dar mai ales, soacre, care, de obicei, sunt ridiculizate în epigrame şi poezii umoristice, fiind un subiect inepuizabil.

Se ştie că vorba românească are multe înţelesuri şi uneori, dă naştere unor calambururi. Bazându-se pe această caracteristică a limbii române, autorul foloseşte, atât sensul literal, cât şi pe cel peiorativ al cuvintelor sau expresiilor, cu alte cuvinte, sensul propriu şi cei figurativ. Răstălmăcirea proverbelor, aforismelor, zicătorilor populare, din care autorul scoate câte o poveste în versuri, este, de asemenea, o însuşire a liricii sale. Aşa este poezia în care tatăl „*suflă şi-n iaurt",* iar la întrebarea copilului, de ce face acest lucru, el îi răspunde că „*s-a fript cu ciorbă",* în poezia „*Un tată proverbial"*.

De asemenea, folosirea antonimelor este frecventă: *defecte perfecte, zi foarte normală / Şi foarte excepţională, „câteodată şi mereu";* etc.

Autorul nu se lă în lături să folosească în mod ironic şi sinonimele: *„rapid, iute şi degrabă"; „brusc, subit şi dintr-o dată"; „Brusc şi la un moment dat"; „Super-mega-fericit"; „Eu m-am dus iar şi din nou"; „Aşadar şi prin urmare"*.

Florian Daniel Petrache a aflat şi leacul atunci când eşti supărat tare pe cineva: să-i scrii o scrisoare şi să-i dai foc. Celebrul pariu al lui Blaise Pascal este tălmăcit liric de autor astfel: *„-Dacă-n Dumnezeu tu crezi / Şi Dumnezeu nu există, / N-ai de ce să te stresezi / Şi să ai o faţă tristă, / Fiindcă – serios îţi zic!- / Nu pierzi absolut nimic! // Dar, de-n Dumnezeu nu crezi / Şi Dumnezeu chiar există, / Ai de ce să te stresezi / Şi să ai o faţă tristă, / Căci, -îţi spun de la-nceput!- / Tu chiar totul ai pierdut!" (De la Blaise Pascal citire).*

Universul acestor personaje este cel domestic, cu probleme zilnice, cu dorinţe, mai mult sau mai puţin realizabile, cu necazuri şi bucurii. Fantezia nu se substituie realităţii, oamenii sunt foarte bine situaţi în cotidian.

O carte de vacanţă, o carte de week-end, atractivă, hazoasă, care te destinde, îţi creează bună dispoziţie şi te face să împărtăşeşti şi altora din roadele ei.

Şi într-o societate foarte stresantă, aşa cum este a noastră, sunt necesare cât mai multe asemenea cărţi.

Membru a Uniuni Scriitorilor din România
CEZARINA ADAMESCU
24 Octombrie 2017

Balada unui orb banal

Nu sunt nici clarvăzător,
Nici în stele cititor.
-Sunt un simplu muritor
Orb şi clarnevăzator.
E drept că de multe ori,
Când mă uit după mulţi nori
Şi dau cu capul mai tare
De vreun stâlp ceva mai mare,
Văd nenumărate stele,
Toate verzi şi frumuşele,
Dar nu pot citi în ele,
Clar, nici gândurile mele,
Cu-atât mai puţin vreo strofă
Despre altă catastrofă.

În rest, sincer şi cinstit,
Sunt un om obişnuit,
-Am urechi, am şi picioare
Şi am chiar şi nasul mare.
E drept că, din întâmplare,
Într-o bună zi cu soare,
M-am trezit cu noaptea-n cap
Şi-acum de ea nu mai scap,
Dar e bine şi aşa
Fiindcă ştiu că ziua mea,
Fie bună, fie rea,
Orişice s-ar întâmpla,
În şapte cazuri din şapte,
Va pica cert într-o noapte.

Adică aşa şi-aşa,
M-am născut de noaptea mea!
Nu am multe datorii,
(Doar vreo două sau trei mii),
Dar în fiecare zi
Albă, neagră, mov sau gri,
Fie iarnă, fie vară,
Beau cu poftă apă chioară;
Şi voios ca un dinam,
Îmi arunc ochii pe geam
Ca să văd dacă e seară,
Linişte şi cald afară.
Evident, nu văd nimic,
Dar n-am timp să mă complic-
Mănânc iute un ou ochi
Să nu-mi fie de deochi
Şi mă tem încetişor
Să nu rămân făr' un chior!

Sunt un bun paznic de noapte
Fix şapte zile din şapte
Pentru că, deşi nu latru,
Stau perfect cu ochii-n patru.
Când am şi când n-am ce face,
Fac exact ce vreau şi-mi place:
Îmi aprind o lumânare
Ca să văd dacă e soare;
Şi făcând pe nărăvaşul,
Îl aştept pe nea poştaşul
Să vină glonţ cu lumina-
Ori pe jos, ori cu maşina;

Şi-ntre timp, aşa, degeaba,
Ca să meargă bine treaba,
O caut cu lumânarea
Ca să nu îmi pierd răbdarea.

În oglindă când mă uit,
Sunt de-a dreptul uluit
Fiindcă ori sunt eu urât,
Ori văd negru şi atât.
Altfel, sunt un om integru-
Îmi plac pozele alb-negru
Pentru că mă uit la toate
Şi le văd pe jumătate,
Iar filmul meu preferat-
O spun clar şi răspicat
Fiindcă sunt irezistibil!-
E chiar "Omul invizibil".

Îmi mai place mult aşa
Să îmi văd de treaba mea,
S-ascult cucul ceasului,
Să-mi văd lungul nasului,
Să am puncte de vedere
Şi să spun "la revedere".
De trăit, ştiu foarte bine,
Voi trăi exact cât mine-
Adică, în vorbe coapte,
Aproximativ o noapte.
Seara, când merg la culcare,
Fără să mă dau prea mare,
Iau cu mine o lanternă
Şi o pun bine sub pernă,-

Bineînţeles, aprinsă
(Că doar nu oi ţine-o stinsă!)
Ca să văd clar şi perfect
Ce visez când dorm corect.
Dacă am vreo insomnie,
Nu fac nicio gălăgie
Şi nu mă uit pe pereţi
După cai verzi şi isteţi,
Ci număr foarte vioi
Multe, multe negre oi.
În rest, ce să vă mai spun?
"Noaptea e un sfetnic bun"
Zice un proverb, cu zel.
Iar eu zic cum zice el!

Mie, sigur şi firește,
Chiar nu mi se potriveşte,
Dar proverbul e voinic!
Cine-s eu să-l contrazic?

Divorţ

Într-o zi, la un cocor,
Oarecum, judecător,
Au venit,cu-o limuzină,
Un cocoş şi o găină,
Ce voiau să divorţeze,
Fără alte ipoteze.
Oarecum surprins,cocorul,
Făcând pe judecătorul,
S-a uitat strâmb la găină
Şi-a-ntrebat-o, fără vină:

-Voi sunteţi căsătoriţi?
-Da,desigur, să trăiţi!
A răspuns plângând găina,
Că să nu îşi piardă cina.
-Şi doriţi să divorţaţi?
-Da, vă rog să ne iertaţi!
-Dar, de nu vă supăraţi,
De ce vreţi să divorţaţi?

-Domnule judecător,
Sărut mâna de fecior;
Staţi oleacă şi un pic,
Că îndată vă explic:
Noi suntem căsătoriţi
De trei ani fix,împliniţi!
Şi-n aceşti trei ani,vă zic-
Cocoşul- nimic-nimic!
Niciodată n-a cântat-

Nici măcar n-a încercat!
Eu acum ce să mai zic?
Nu prea pot să îmi explic!
Ori nu vrea - că e bolnav,
Ori nu poate- că e grav,
Ori- să zicem pe hârtie-
Habar n-are şi nu ştie!
De aceea,eu visez
Şi doresc să divorţez!

Uluit, judecătorul
Şi-a luxat pe loc piciorul
Şi profund îndurerat,
Pe cocoş l-a întrebat:
-Spune, măi, cocoş şi zi-
Nu poţi, nu vrei sau nu ştii?
Cocoşul, nedumerit,
A răspuns perfect cinstit:
-Domnule judecător,
Sărut mâna binişor!
Daţi-mi voie să vă spun,
Fără să mă sui în prun:
Eu şi vreau şi pot şi ştiu,
Că sunt foarte fistichiu!
Dar nu înţeleg o treabă:
-Pentru ce atâta grabă?

Divorţ 2

Cică într-o zi de joi,
O răţuşcă şi-un răţoi
Au venit cu tărăboi,
Împreună şi-amândoi,
La un micro-piţigoi
De neam mare şi de soi.
-Fraţilor, ce e cu voi?
I-a-ntrebat foarte vioi,
Numărând din doi în doi,
Domnul micro-piţigoi.

-Păi,ce să fie cu noi?
I-a răspuns domnul răţoi.
Auzit-am amândoi
Că, în fiecare joi,
Tu chiar eşti un piţigoi
Extraordinar de soi,
Mai isteţ şi mai vioi
Decât orice maimuţoi.
Tocmai de aceea, noi-
Împreună şi-amândoi,
Falnici ca doi mini-brazi,
Am venit la tine azi,
Că să ne audiezi
Şi-apoi să ne divorţezi!

-Dar de ce, mă rog vioi,
Vreţi să divorţaţi voi doi?
-Păi, domnule piţigoi,

Fie vorba între noi,
Că să-ţi spun cât mai pe şleau,
Eu să divorţez, nu vreau!
Răţuşcă, soţia mea,
Insistă că vrea şi vrea!
Deci,vorbeşte tu cu ea!
Eu am altă treaba! Pa!
Acestea spunând, răţoiul
Îşi lua pliscul şi burtoiul
Şi o şterse iepureşte,
Englezeşte şi nemţeşte.

Rămas singur cu răţuşca
Şi-nghiţind toată găluşca,
Bietul micro-piţigoi
De neam mare şi de soi
Ţopăi nervos pe loc
Şi o întrebă cu foc:
-Ia zi, măi, răţuşcă dragă,
Că tu pari cu mintea-ntreagă-
De ce vrei să divorţezi?
Dar să nu te enervezi!

Răţuşca, extrem de calmă,
Şi-a dat repede o palmă
Şi-apoi i-a răspuns pe şleau:
-Păi, să divorţez eu vreau
Din motive serioase,
Absolut religioase!
-Cum aşa? -Păi,uite-aşa!
Care e problema ta?
-Păi, nu înţeleg nimic!

-Şi ce dacă? Îţi explic!
Soţul meu, domnul răţoi,
E un soţ tare de soi-
Ştie chiar şi să citească!
Dar nu vrea să recunoască-
Nici dacă-l agăţ în cui;
Că eu sunt zeiţa lui!

Păsărele

-Mai, Costică! -Da, Georgică.
-Parc-ai fost ieri la Mitică!
-Da, aşa e, parc-am fost!
Dar acum mă simt cam prost!
-Păi, de ce? Ţi-ai luat pisica?
Sau te-ai certat cu Mitică?
-Nici una, nici amândouă!
-Atunci crezi că o să plouă?
-Nu, Georgică, dar Mitică
Mi-a zis clar şi fără frică
Să îmi văd de ale mele
Că am multe păsărele!

-Ce păsărele, Costică?
A visat urât Mitică?
-Nu, Georgică, n-a visat,
Că şi eu l-am întrebat.
El, extrem de relaxat,
Foarte clar mi-a explicat
Că, în ciuda vârstei mele,
Eu, la cap, am păsărele.

-Deci, te-a supărat Mitică!
-Nu m-a supărat, Georgică!
Fără doar şi fără poate,
El are mare dreptate;
Chiar am la cap păsărele!
Ce-o să mă fac eu cu ele?
-Nu te mai stresa, Costică!
-De ce? -Fiindcă, fără frică,
Îţi dau tot cuvântul meu-
Păsărele am şi eu!
Şi au sigur şi Mitică,
Şi Petrică şi Florică!

-Da, dar, fără supărare,
Ale voastre-s migratoare,
Pe când ale mele nu!
-Mda, că bine mai zici tu!
Chiar ai multe păsărele!
Ce o să te faci cu ele?

Vezi-ţi de treaba ta!

Într-o zi cam însorită
Şi cam neobişnuită,
La poartă la nea Mitică,
Serioşi şi fără frică,
Prea vestitul nea Costică
Şi celebrul nea Georgică
Stăteau şi ei liniştiţi
Şi extrem de mulţumiţi;
Şi în timp ce tot stăteau,
Nici o clipă nu pierdeau,
Ci se tot certau în grabă,
Că aveau şi altă treabă.

-Mai, stimabile Costică,
Ia strigă-l tu pe Mitică!
-Dar de ce să îl strig eu?
-Fiindcă ai mai mult tupeu!
-Da, dar nu îl am la mine!
Prin urmare, taci mai bine
Şi strigă-l tu pe Mitică!
-De ce să-l strig eu,Costică?
-Pentru că tu eşti mai mare!
-Şi ce importantă are?
-Păi, o importantă mică!

-Ba te-nşeli enorm,Costică!
Faptul că eu sunt mai mare
Nicio importanţă n-are!
Prin urmare, fă cum zic-

Strigă-l tu, că eşti mai mic!
-Ba strigă-l tu, măi,Georgică!
-Uite că nu vreau, Costică!
-Vrei - nu vrei, tot îl strigi tu!
-Ba nu-l strig! -Ba da! -Ba nu!

Dar auzind cum se ceartă
Ca turcii la el la poartă,
Mitică, plin de idei,
A ieşit frumos la ei.
Şi nespus de curios,
I-a-ntrebat politicos:
-De ce vă certaţi, băieţi?
Altă treabă nu aveţi?

Deranjaţi de întrebare
Şi de umbră şi de soare,
Costică şi cu Georgică
S-au încruntat la Mitică
Şi cu un feroce zel,
Au strigat toţi doi la el:
-Măi, Mitică, ştii ceva?
Trilili şi tralala!
Tu vezi-ţi de treaba ta!
Ce! Te-a strigat cineva?

Unde stă...?

Într-o dimineaţă, tata,
După ce şi-a pus cravata,
S-a gândit că n-ar fi rău
Pentru palmaresul său
Să se ducă la Costică
Să îi ceară o pisică.
Şi;cum nu avea ce face
Şi cu cine să se joace,
A pornit voios la drum,
Hotărât şi nu oricum.
Dar deodată şi-a dat seama
Cu aproape toată teama
Că aşa, din întâmplare,
Pur şi simplu habar n-are
Unde locuieşte-adică
Preastimabilul Costică.

Din acest motiv se pare,
Sau din altul, nu ştiu care,
Tata s-a dus fără frică
La amicul său, Mitică,
Şi-n doi timpi şi trei mişcări
L-a luat glonţ la întrebări.
-Măi, Mitică! -Da, Florică.
-Tu îl cunoşti pe Costică?
-Da şi bineînţeles!
Îl cunosc cu mult succes!
-Şi ştii unde locuieşte?
-Da, desigur şi fireşte!

-Şi îmi spui te rog şi mie?
-Da. Îţi spun cu bucurie!
Preastimabilul Costică,
Măi, stimate nea Florică,
Locuieşte fără frică
Fix exact lângă Georgică.

-Asta-i chiar senzaţional!
-Nu, Florică! E normal!
Preastimabilul Costică
E chiar vecin cu Georgică!
-Măi, Mitică, ai dreptate
Fără doar şi fără poate!
Dar aşa, la o adică,
Ştii şi unde stă Georgică?
-Bineînţeles că ştiu,
Că-s deştept şi fistichiu!
Preastimabilul Georgică
Stă exact lângă Costică!

-Asta-i minunat,Mitică!
Dar aşa, la o adică,
Îmi spui clar, te rog şi mie,
Fără multă teorie,
Unde locuiesc Georgică
Şi vecinul său, Costică?
-Îţi spun imediat, Florică!
Mai ales că n-ai pisică!
Prea stimabilul Georgică
Şi vecinul său, Costică,
Locuiesc în stil înalt;
Unul lângă celălalt!

Rică şi căţelul

Într-o zi, din întâmplare,
Văzând eu c-afară-i soare,
Mi-am luat iute pălăria,
Ochelarii şi mândria
Şi-am ieşit în grabă mare
Să-mi fac rost de o plimbare.
Şi; pe când mă tot plimbam
Şi la stele mă gândeam,
Brusc şi la un moment dat,
Am văzut şi-am observat
Că Rică, vecinul meu,
Plin de nu ştiu ce tupeu,
Se plimba senin şi el
Cu un foarte mic căţel.

Ca să fiu politicos,
Eu l-am salutat frumos,
L-am privit misterios
Şi l-am întrebat voios:
-Ce faci,Rică? Plimbi căţelul?
-Păi, doar n-oi plimba purcelul!
Mi-a răspuns Rică, nervos
Şi destul de serios.
-Şi de ce îl plimbi? -Degeaba,
Ca să-mi meargă bine treaba!
-Exact cum am presupus!
Dar lesă de ce i-ai pus?
-Fiindcă el singur -pe bune;
Chiar nu şi-a putut-o pune!

Ciudat

-Măi, Costică! -Da, Georgică.
-Fără multă vorbă mică,
Vrei să-ţi spun neapărat
Ceva straşnic de ciudat?
-Mai întrebi? Normal că vreau!
-Pisicuţa face "miau"!
-Măi, Georgică, ce-i cu tine?
Vrei, cumva să râzi de mine?
Că pisica face "miau",
Nu-i ciudat nici dacă beau!
-Glumeam şi eu măi Costică,
Să văd dacă ai pisică!

-Da, dar mie nu-mi convine!
-Nu-i nimic, ascultă bine!
Într-o noapte am visat
Un vis straniu şi ciudat!
-Nu mi-l povesteşti şi mie?
-O, ba da! Cu bucurie!
-Păi, hai, spune-mi! Ce-ai visat?
-Stai puţin, că am uitat!
-Nu se poate! Tu glumeşti!
Trebuie să-ţi aminteşti!
-Foaie verde ou prăjit,
Na, poftim! Mi-am amintit!

Am visat în visul meu
Că dormeam buştean şi eu
Şi în timp ce prea dormeam,
Chiar în vis, un vis visam!
-Asta-i extraordinar!
-Nu-i aşa? -Aşa e, clar!
Şi visai ceva frumos?
Sau ceva periculos?
-Păi, mă tem că am uitat
Ce-am visat că am visat!
-Asta-i cam ciudat,Georgică!
-Păi!Eu ce ţi-am spus,Costică?

Bine şi frumos

-Măi, Costică! -Da, Georgică.
-Doar aşa, la o adică,
Vrei să-ţi spun ceva pe şleau?
-Mai întrebi? Normal că vreau!
Spune-mi, că doar n-am pisică!
-Păi, atunci să-ţi spun,Costică:
Tare bine şi frumos
Mai e să fii sănătos!
-Măi, Georgică, ai dreptate,
Fără doar şi fără poate-
E şi bine şi frumos
Să fii un om sănătos!
-Dar îţi spun eu serios
Că e şi periculos!
-De ce? -Fiindcă într-o zi;
Chiar te poţi îmbolnăvi!

O zi ploioasă

Într-o zi ploioasă, cică,
Georgică, fără să vrea,
S-a dus până la Costică,
Pur şi simplu de-aia-aşa.

Privind lung pe geam, Costică,
Doar aşa, de flori de nuc,
Îl văzu clar pe Georgică
Stând în ploaie singur cuc.

Şi ieşind la el cu-o plasă,
Îi şopti în gura mare:
-Măi, Georgică, vino-n casă,
Că plouă şi plouă tare!

Georgică, văzând că-i pasă,
I-a răspuns scurt, într-o doară:
-Dacă plouă şi în casă;
Mai bine rămân afară!

Puricelul dansator

Într-o zi, un puricel
Nemaipomenit defel;
S-a dus şi el la un bal
Absolut excepţional-
Bal de puricei, normal,
Evident şi natural.
La bal, micul puricel
Nemaipomenit defel
A văzut o puricică
Foarte, foarte drăguţică,
Stând pe-un scaun mititel,
Elegant şi frumuşel
Şi privind în felul ei
La toţi ceilalţi puricei
Care bucuroşi dansau
Şi probabil se distrau.

Foarte vesel, puricelul,
Şi-a-ncordat cu grijă zelul
Şi, aproape mort de frică,
S-a dus glonţ la puricică
Şi i-a zis cu-o voce rară:
-Prea frumoasă domnişoară,
Dacă nu vă supăraţi,
Spuneţi-mi vă rog, dansaţi?

Puricica, încântată
Şi profund emoţionată,
S-a uitat la puricel
Şi i-a c-am răspuns, cu zel
Şi cu drag şi cu putere:
-Da. Desigur, cu plăcere!
-Păi, atunci, de ce mai staţi
Şi la mine vă uitaţi?
Vă rog să vă ridicaţi
Şi să mergeţi să dansaţi,
Că eu sunt politicos
Şi vreau să stau puţin jos!

Costică la Polul Nord

Într-o zi, voios, Costică
S-a-ntâlnit clar cu Georgică
Şi, puţin emoţionat,
La el ţintă s-a uitat;
Până şi-a mai revenit
Şi cu sete i-a vorbit:
-Măi, Georgică! -Da, Costică.
-Doar aşa, la o adică,
Spune-mi - eu, cu gingăşie,
Ţi-am povestit oare, ţie,
Ce anume am păţit
Ieri, când foarte fericit,
Am fost pân' la Polul Nord
Ca să bat un vechi record?

-Păi, nu prea mi-ai povestit!
-Asta-i nemaipomenit!
Hai, atunci să-ţi povestesc,
Până nu mă răzgândesc!
Deci: dormeam buştean şi eu,
Singur în iglu-ul meu.
Când deodată, din senin,
M-am trezit aşa puţin
Şi, cu circa toată teama,
Am văzut şi mi-am dat seama
Că un urs polar uriaş,
Furios şi drăgălaş
Se-apropia tiptil de mine,
Ca să mă mănânce bine!

Bineînţeles că eu,
Curajos de felul meu,
Văzând ce vrea domnul urs,
Nu i-am spus niciun discurs.
Dimpotrivă, pe tăcute,
Am rupt-o la fugă iute.
Dar ce, tu chiar crezi că ursul
Își dorea să-i spun discursul?
Nicidecum! Frumos şi bine,
S-a luat şi el după mine!
Eu, cu zel şi cu ardoare,
Am fugit clar şi mai tare!
A fugit ursul şi el
Cu ardoare şi cu zel
Și chiar se apropia de mine
Cam din ce în ce mai bine.

Văzând asta, eu, normal,
M-am speriat senzaţional
Și cu un tupeu de fier,
M-am urcat într-un palmier!
-Măi, Costică! -Da, Georgică.
-Doar aşa, la o adică,
Iartă-mă că sunt deştept,
Dar îţi spun cinstit şi drept
Că la Polul Nord palmieri,
Orişicât ai vrea să speri,
Nu există chiar deloc,
Nici măcar la iarmaroc!
-Nu există, măi, Georgică,
Dar eu chiar muream de frică

Şi eram total buimac;
Ce puteam, oare, să fac?
Să stau să mă prindă ursul
Şi să-ncerc să-i spun discursul?

Mari sau mici ?

Într-o zi, un iepuraş
Mititel şi drăgălaş
S-a trezit cu noaptea-n gât
Fiindcă a visat urât
Şi extrem de hotărât,
Iute şi numaidecât
S-a dus vesel şi senin
La un supermagazin.
A intrat, a strănutat,
La vânzător s-a strâmbat
Şi cu glas piţigăiat,
Încet tare a strigat:
-Vreau şi eu, dacă se poate,
Circa şase îngheţate!
Vânzătorul, un arici
Mare cât un licurici,
L-a privit ireproşabil
Şi i-a zis foarte amabil:
-Se poate dacă tu zici!
Îngheţate, mari sau mici?
-Aaa, aveţi şi mici aici?
Atunci, domnule arici,
Daţi-mi iute, cu plăcere,
Circa fix trei mici şi-o bere!

Mai bine...

Cică într-o zi, Costică,
Tremurând de frig cu frică,
Şi-a dat seama, supărat,
Că iarna, în mod ciudat,
S-a autoinvitat
Şi-a venit la el în sat,
Iar el nu are în stoc
Nici măcar un lemn de foc.
"Ce să fac?" s-a gândit el
Vreo trei ore şi niţel.
"Să mă duc până-n pădure,
Înarmat cu o secure,
Şi să strâng lemne de foc,
Fiindcă nu mai am deloc?
Dar pădurea e departe
Şi nici lemnele nu-s sparte!
Şi-apoi, dacă nu găsesc
Şi mă mai şi rătăcesc?
Sau dacă, muncind din greu,
Dau peste vreun mare leu,
Nemâncat şi furios?
Nu, e prea periculos!
Deci mai bine stau în casă;
Poate-o fi iarna frumoasă!

Ce ne-a dat la geografie?

-Alo? -Da! -Tu eşti, Costică?
-Da!-Perfect! Sunt eu- Georgică!
-Bravo ţie! Şi ce vrei?
Morcovi? Ceapă? Sau ardei?
-Nu! -Atunci îmi pare bine,
Că nu am nici pentru mine!
Totuşi, spune - ce doreşti?
Să-ţi spun basme şi poveşti?
-Evident că nu, Costică!
-Dar atunci, ce vrei, Georgică?
-Să te-ntreb câte ceva!
-Păi, întreabă, nu mai sta!
-Tu ai fost vineri la şcoală?
-Am fost, fără îndoială!
-Şi aşa, din întâmplare,
Îţi aduci aminte, oare,
Fără multă teorie,
Ce ne-a dat la geografie?
-Sigur că-mi aduc aminte,
Că am ţinere de minte!
Cu memoria stau mai prost,
Dar oricum tot n-are rost!
-Şi nu vrei să-mi spui şi mie?
-Ce să-ţi spun? O poezie!
-Evident că nu, Costică!
Spune-mi numai, fără frică,
Ce ne-a dat la geografie?
-Un 2 mie şi-un 3 ţie!

Morcovi la vedere

Tata mi-a tot spus mereu
Să mănânc morcovi din greu
Cu mult spor şi cu plăcere,
Fiindcă-s buni pentru vedere.
Eu cu drag l-am ascultat
Şi voioasă am mâncat
Zi de zi,cu gura plină,
Morcovi proaspeţi, din grădină,
Fără să-l întreb vreodată
Dacă are mintea toată.
Astăzi însă, curioasă,
M-am ridicat de la masă
Şi ca un copil cuminte,
Mi-am luat inima-ntr-un dinte
Şi l-am întrebat pe tata,
Fără să îi strâmb cravata:
-De unde ştii tu, măi tată,
Pur şi simplu-aşa deodată,
Că morcovii fac minuni
Şi pentru vedere-s buni?
Tata m-a privit atent,
Mi-a zâmbit intermitent,
A tuşit inteligent
Şi mi-a răspuns, cu talent:

-Ştiu, că sunt un om ştiut
Şi eu încă n-am văzut,
Nici chiar la Puchenii Mari,
Iepuraşi cu ochelari!

Gustă ciorba!

Într-o zi, domnul Costică-
Un om serios adică-
A fost şi el la serviciu
Din spirit de sacrificiu
Şi-a muncit neîncetat
Toată ziua-n lung şi-n lat
Până când a observat
Că afară s-a-nserat.
Apoi, foarte încântat
Că ziua s-a terminat,
Repede şi imediat
De la muncă a plecat.

Deodată, în drum spre casă,
Brusc şi pe nepusă masă,
Costică a constatat,
Uluit şi chiar mirat,
Că e tare nemâncat
Şi foarte înfometat.
Drept urmare, imediat,
La discuţii n-a mai stat
Şi s-a dus în grabă mare,
Fără nicio ezitare,
La un mic restaurant
Ce părea interesant,
A intrat vijelios
Şi-a salutat serios.

S-a aşezat la o masă
Arătoasă şi frumoasă
Şi a comandat o ciorbă,
Fără niciun chef de vorbă.
Iute, chelnerul Georgică
L-a salutat pe Costică,
I-a adus rapid şi-ndată
Toată ciorba comandată,
I-a urat cu-nflăcărare
Cât mai multă poftă mare
Şi apoi a dat să plece
Să bea nişte apă rece.
Dar Costică, fără frică,
L-a oprit clar pe Georgică
Rugându-l în chip şi fel
Să guste ciorba niţel.

-Ce s-a întâmplat, Costică?
A-ntrebat mirat Georgică.
E, cumva, prea rece ciorba?
-Măi, Georgică, lasă vorba!
A spus hotărât Costică.
Gustă ciorba fără frică!
-Dar de ce? E prea fierbinte?
-Măi, Georgică, fii cuminte,
Nu mai pune întrebări,
Că mă scoţi tot din răbdări!
Gustă ciorba imediat!
-Dar de ce? Ce s-a-ntâmplat?
E puţin mai mult prea-prea
Sau are vreo muscă-n ea?

-Nu te mai lungi cu vorba
Şi gustă odată ciorba!
A strigat nervos Costică,
Scrâşnind din trei dinţi cu pică.
Văzând clar şi cu succes
Că nu are de ales,
Georgică a lăsat vorba
Şi a vrut să guste ciorba.
-Unde-i lingura, Costică?
-Ei; acum te-ai prins, Georgică?

Nu am voie!

-Măi, Costică! -Da, Georgică.
-Mi se pare că Mitică
Mi-a spus clar alaltăseară,
Cântând vesel la vioară,
Că tu, straniu şi ciudat,
Te-ai cam proaspăt însurat!
Te rog, spune-mi răspicat-
E oare, adevărat?
-E adevărat, Georgică!
Nu te-a păcălit Mitică!
-Atunci spune-mi imediat-
Cu cine te-ai însurat?
-Păi, m-am însurat aşa;
Tocmai cu soţia mea!

-Asta-i chiar senzaţional!
-Da' de unde? E normal!
-Da, mă rog, dacă zici tu,
Eu nu pot să zic că nu!
Dar cum e-nsurat, Costică?
-Păi, cum să fie Georgică?
Nu am voie să fumez,
Să beau, să mă enervez,
Să mă uit cu drag la meci,
Să cânt, să mănânc dovleci,
Să sforăi, să dorm buştean,
Să joc fotbal pe maidan...

-Bănuiesc că, supărat,
Regreți că te-ai însurat!
-Nicidecum! - Cum nu Costică;
-Nu am voie măi Georgică!

Testul

Cică într-o zi, Costica
Și vecina ei, Georgica,
Făceau o banală ciorbă
Și stăteau cu sârg de vorbă.

-Dragă, vrei să-ți spun ceva?
-Mai întrebi? Normal că da!
Știi cât sunt de curioasă!
-Știu, doar ești la mine-acasă!

Dar tu știi, așa-ntr-o doară,
Ce am făcut eu aseară?
-Nu, nu știu! Ce ai facut?
-Aaaa, ceva nemaivăzut!

-Ce-ai făcut? Spune-mi odată!
-Un test de sarcină, fată!
-Serios? -Pe cinstea mea!
-Ce frumos din partea ta!

Mă uimești până la stele!
Întrebările-au fost grele?

Tratament

Într-o zi, voios, Costică,
Băiat bun şi fără frică,
Şi deştept la o adică,
Stătea la o masă mică
Şi discuta cu Georgică.

-Măi, Georgică! -Da, Costică.
-Din moment ce n-am pisică,
Ştii tu, oare, ce fac eu
Mai tot timpul şi mereu?

-Nici măcar nu bănuiesc!
-Păi, atunci, să-ţi povestesc!
Fii foarte atent aici,
Că nu vreau să te oftici:

Pentru-o digestie bună,
Treizeci de zile pe lună,
Beau frumos şi cu plăcere
Bere - cât mai multă bere...

Când n-am poftă de mâncare,
Nu stau cu ochii în soare,
Ci beau vin alb - cu paharul,
Cu sticla şi cu cântarul.

Când îmi scade tensiunea,
Îmi spun bine rugăciunea
Şi beau vin roşu cu cana
Şi apoi cu damigeana.

Dacă tensiunea-mi creşte,
Nu mă duc să dau la peşte,
Ci beau fără ezitare
Câte-o sticlă de scotch, mare.

Dacă mă ia vreo răceală,
Clar şi fără îndoială,
Nu mă iau cu ea la ceartă,
Ci beau multă ţuică fiartă.

-Dar apă când bei, Costică?
-Ce te-a apucat, Georgică?
Oi fi eu mereu bolnav,
Dar nu chiar atât de grav!

Udă florile!

Într-o zi foarte ploioasă
Şi aproape furtunoasă,
Tata a venit la mine
Sigur şi stăpân pe sine
Şi, strâmbând nervos din gât,
Mi-a zis foarte hotărât:

-Uite ce e, draga mea:
Nu te mai uita aşa!
Până nu îmi pierd răbdarea,
Ia degrabă stropitoarea,
Fii de bunăvoie plină,
Du-te iute în grădină
Şi cu seriozitate,
Udă-acum florile toate!

Rapid, iute şi îndată,
Eu i-am zis foarte mirată:
-Dar, tată, afară plouă
De azi-noapte de la două!

-Tu să faci ce ţi-am spus eu!
A spus tata, cu tupeu.
Dacă plouă-i şi mai bine-
Îţi iei umbrela cu tine!

Am minte!

Aseară, soţia mea,
Evident, fără să vrea,
M-a privit puţin de sus
Şi cu dragoste mi-a spus
În doar câteva cuvinte
Că nu am nici pic de minte!

Eu băiat bine crescut
Şi foarte nemaivăzut,
Am ascultat-o cuminte
Cu multă luare-aminte;
Şi, nu i-am răspuns nimic,
Fiindcă n-aveam ce să zic.

Dar apoi m-am mai gândit
Şi m-am hotărât subit
Să îi demonstrez direct
Că s-a înşelat perfect.

Şi de bucurie plin,
M-am dus glonţ la magazin
Şi mi-am cumpărat cuminte,
Făcând patru jurăminte
Şi un sfert de rugăminte,
Circa două-trei veşminte,
Mai multă îmbrăcăminte
Şi nişte încălţăminte.

Sigur, pentru-acestea toate,
Mi-am făcut eu multe rate
Şi am cheltuit şi bani
Cât pentru vreo zece ani.

Dar, după părerea mea,
Sigur e mai bine-aşa,
Căci de-acum, oricât ar vrea
Şi oricât ar insista
Nu ştiu care cineva,
Nici măcar soţia mea
Nu mai poate spune clar,
Inutil şi în zadar,
În doar câteva cuvinte,
Că n-am niciun pic de minte!

Nu-i aşa că am dreptate?
Fără doar şi fără poate!

Mamifer și tatifer

Smaranda e o fetiţă
Veselă şi ştrengăriţă
De vreo patru anişori
Cât se poate de majori.
Ea are, la o adică,
Şi o surioară mică-
Aproximativ aşa
De vreo opt luni şi ceva,
Care şi iarna şi vara
Se numeşte tot Tamara.

Într-o zi ca orişicare,
Nici prea mică, nici prea mare,
Smaranda s-a concentrat,
Inima în dinţi şi-a luat
Şi-a-ntrebat-o, pe la trei,
Tocmai pe mămica ei:

-Mami, spune-mi – peştişorii,
Cum îşi hrănesc puişorii?
Cum le dau să bea lăptic?
Că eu nu-nţeleg nimic!

Mama, oarecum mirată,
I-a răspuns rapid şi-ndată
Şi i-a explicat chiar clar
Că, deşi pare bizar,
Nu orice animal mic
Se hrăneşte cu lăptic,

Ci în orice deal sau vale
Doar unele animale
Îşi alăptează un pic
Puişorul când e mic-
Mamiferele, adică.

-Aşa carevasăzică!
A spus Smaranda, mirată.
Asta-nseamnă, deocamdată,
Că şi tu, dragă mămică,
Eşti un mamifer, adică!

-Într-un fel, probabil, da!
Se poate spune şi-aşa.
A răspuns mama, uimită
Şi destul de uluită.

Auzind acestea toate,
Fără doar şi fără poate,
Smaranda a cam tăcut
Trei secunde şi-un minut.

Dar apoi, şi mai mirată,
A strigat cu gura toată,
Foarte răspicat şi rar:
-Păi, atunci e foarte clar!

Dacă tu eşti mamifer;
Tati este tatifer!

Să ne apucăm de treabă!

Într-o zi de luni, Costică
Şi amicul său, Georgică,
S-au găsit, s-au întâlnit
Şi-mpreună s-au gândit
Că ar fi interesant,
Minunat şi important
Să facă şi ei ceva,
Pur şi simplu doar aşa,
Însă nu ceva banal,
Ci ceva senzaţional.

-Dar ce să facem, Costică?
A-ntrebat plângând Georgică,
Tremurând nervos de frică
Fiindcă nu avea pisică.
După ce s-a mai gândit
Vreo opt ore liniştit,
Costică a obosit
Şi-a răspuns foarte grăbit:
-Ştiu şi eu ce să mai zic?
Hai să nu facem nimic!
-Păi, nu-i cam periculos?
-E puţin, dar e frumos,
Mai ales că e riscant
Şi foarte interesant!
-Măi, Costică, ştii ceva?
Nu e rea ideea ta!

-Fără doar şi fără poate,
S-ar putea să ai dreptate!
Hai, în cea mai mare grabă,
Să ne apucăm de treabă!

Angajare

Cică într-o zi, Costică,
Deşi nu avea pisică,
S-a trezit din somn subit
Şi profund s-a plictisit
Să fie un bun şomer
Fără bani în frigider.

Drept urmare, hotărât,
Cu un nod micuţ în gât,
S-a dus iute la Georgică-
Om isteţ şi fără frică
Şi patron nespus de mare
La o firmă oarecare,
Ca să-i ceară nişte şuncă
Şi un loc frumos de muncă.

Georgică, patron cinstit
Şi om nemaipomenit,
L-a privit lung pe Costică
Şi i-a spus în gura mică:
-Aşa carevasăzică!
Vrei să te-angajezi, adică!

-Bineînţeles că vreau,
Că m-am săturat să stau!
-Bine, să mă concentrez!
Gata, eu te angajez!
De-acum poţi să nu mai stai!
-Şi cam ce salariu-mi dai?
-Păi, acum, la început,
Ca să nu fii abătut,
Îţi dau chiar cu voie bună
Două mii de lei pe lună!

Apoi, după fix trei luni,
Dacă nu uiţi să mă suni,
O să-ţi dau, fără minciună,
Patru mii de lei pe lună!
Deci, e bine-aşa Costică?
-Bineînţeles, Georgică!
-Mă bucur că te pricepi!
Aşadar, de când începi?

-Păi, de ce să-ţi spun minciuni;
O să-ncep peste trei luni!

Unde-i Africa?

-Tată, fără supărare,
Dacă eşti mare şi tare,
Spune-mi - tu ai fost la şcoală?
-Fără nicio indoială!
Am fost chiar de două ori,
Că nu sunt cu capu'-n nori!
-Şi ai învăţat? -Normal!
Am fost super-genial!

Într-o zi şi jumătate
Am făcut şi-o facultate!
-Ai făcut şi geografie?
-Am făcut şi gălăgie!
-Atunci, fără teorie,
Spune-mi, rogu-te şi mie,
Repede şi-n gura mare-
Unde e Africa oare?

-Stai oleacă, draga mea,
Că m-ai ameţit deja!
Eu nu ştiu aşa ceva!
Întreab-o pe mama ta,
Că doar ea mereu, voioasă,
Face ordine prin casă
Şi le pune-ncetişor
Pe toate la locul lor!

E o gaură în barcă!

Cică într-o zi, Costică
Şi amicul său, Georgică,
S-au găsit, s-au întâlnit,
S-au gândit, s-au răzgândit,
S-au certat, s-au împăcat,
La şapte bătăi s-au luat,
Au vorbit, s-au sfătuit,
Înc-o dată s-au gândit,
De trei ori au adormit,
Au dormit şi s-au trezit,
Iar apoi, neliniştiţi,
Bucuroşi şi obosiţi,
Au plecat glonţ şi subit,
Amândoi, la pescuit,
Cu o barcă oarecare,
Nici prea mică, nici prea mare,
Pe un lac mai mijlociu
Însă foarte fistichiu.

După ce-au stat ei acolo
Fără să se joace polo
Şi s-au supraconcentrat
Multe ore-n lung şi-n lat,
Neprinzând, întâmplător,
Nici măcar un peştişor,
Georgică s-a enervat
Şi uimit, a observat,
Că barca cea mijlocie,
Drăguţă şi fistichie

Avea, fără ezitare,
Exact o gaură mare,
Prin care, fără nevoie,
Apa cam intra în voie.

Oarecum cuprins de frică,
El i-a şoptit lui Costică:
-Măi, Costică, fii atent
Două clipe şi-un moment
Şi-ascultă-aici la mine!
Nu ştiu dacă văd eu bine,
Dar văd clar că parcă-parcă
E o gaură în barcă!

Foarte liniştit, Costică
I-a zis fără nicio frică:
-Dă-o-afară, măi, Georgică!
-Păi, nu pot s-o dau, Costică!
De trei ori am încercat
Şi nimic n-am rezolvat!
În plus, parcă şi iar parcă;
Ne cam intră apă-n barcă!

-Păi, dacă-i aşa, Georgică,
Serios şi fără frică,
Nu mai sta cu ochii-n soare-
Mai fă o gaură mare!

-Dar cu ce s-o fac, Costică?
-Păi, cum cu ce, măi, Georgică?
Logic şi normal, cu sapa!
-De ce? -Ca să iasă apa!?

Da ori ba

Într-o zi de marţi, Costică,
Mort de foame şi de frică,
S-a-mbrăcat interesant,
Elegant şi amuzant
Şi s-a dus, ca un savant,
La un mic restaurant
Să mai schimbe câte-o vorbă
Şi să şi mănânce-o ciorbă.

A intrat, deci, important,
Direct în restaurant
Şi s-a aşezat cam tare
La o masă oarecare.
Ospătarul, un băiat
Foarte multitalentat,
A venit glonţ la Costică,
Fiindcă îi ştia de frică,
Şi, profund emoţionat,
Răspicat l-a întrebat:

-Măi Costică, vrei cumva
Să comanzi şi tu ceva?
Costică, zâmbind voios,
A spus foarte serios:
-La asta mă şi gândeam!
Ce variante zici că am?
-Ospătarul, prea senin,
S-a gândit mai mult puţin
Şi-apoi a răspuns, cu frică:
-Păi, ori da ori ba Costică?

Explicaţie

-Măi, Costică! –Da Georgică.
-Ştiu că tu, la o adică,
Nu stai bine cu răbdarea,
Dar de ce ciocănitoarea,
Clar şi fără echivoc,
Are pur şi simplu cioc?
-Păi,are pentru că are!
Ia-auzi tu ce întrebare!

-Da Costică, ai dreptate!
Asta e o realitate
Cât se poate de reală
Şi de nesenzaţională!
Dar eu repet întrebarea-
Deci, de ce ciocănitoarea,
Clar şi fără echivoc,
Are pur şi simplu cioc?

-Fiindcă are, măi, Georgică!
Ce-i aşa de aolică?
E o chestie strămoşească
Şi străciocănitorească
Şi normală şi firească!
Ce, voiai să se lovească
Pur şi simplu, ca buimacii,
Cu capul de toţi copacii?

Peştişorul bolnav

Într-o zi, uimit, Costică
A auzit că Georgică
E medic veterinar
Chiar şi-atunci când stă pe jar,
Şi e foarte-foarte bun
Chiar şi-atunci când doarme-n prun.
Drept urmare, fără frică,
Iute şi rapid, Georgică
Şi-a luat mai cu binişorul
Acvariul cu peştişorul
Şi s-a dus, foarte urgent,
La Georgică, evident.

-Salutare măi Georgică!
-Salutare măi Costică!
Ce-i cu tine pe la mine?
-Ce să fie? Nu prea bine!
Peştele meu e bolnav-
Şi mă tem că-i foarte grav!
Mai exact, eu cred că are
O epilepsie mare!

-Nu se poate măi Costică!
Îţi spun eu, că nu mi-e frică-
Peştişorul tău e mic,
Dar nu are chiar nimic!
Ba arată mult prea bine,
Dacă mă întrebi pe mine!

-Da,Georgică, deocamdată,
Peştişorul bine-arată
Şi nu dă, nici din greşeală,
Semne c-ar avea vreo boală!
Dar, din curiozitate,
Ca să vezi că am dreptate
Şi că nu mă-nşel defel,
Scoate-l din apă niţel!

La Porumbacu de sus

-Măi, Costică! -Da, Georgică.
-Doar aşa, la o adică,
Nu mai face gălăgie
Şi spune-mi, pe scurt şi mie-
Unde-ai fost şi ce-ai făcut
Săptămâna ce-a trecut;
Că te-am căutat cu foc
Şi nu te-am găsit deloc?!

-Păi, cum unde? Nu ţi-am spus?
La Porumbacu de Sus!
Şi am făcut foarte bine,
Dacă mă întrebi pe mine!
-Dar n-ai fost şi-anul trecut?
-Da, am fost şi mi-a plăcut!
Nu văd care e problema!
-Păi, eu nu înţeleg schema!
-Serios? -Ba-serios!

-Păi, să ţi-o explic frumos:
Eu-s băiat cu mult talent-
Mi-am făcut abonament!
-Cum adică? -Păi, adică
O să mă mai duc, Georgică!
-Dar dacă îţi pierzi talentul-
Adică abonamentul-
Ce-o să faci atunci, Costică?
-Fii pe pace măi Georgică!
Eu-s băiat inteligent-
O să rămân repetent!

Cât câştigi pe oră?

Într-o zi, un băieţel-
Care se numea Gigel
Sau Costel, sau Florinel,
Sau Ionel, sau Aurel,
Sau, mă rog, cum voia el,
Că era isteţ de fel-
S-a dus glonţ la tatăl său
Fără să îi pară rău
Şi; puţin îngândurat,
Serios l-a întrebat
Pur şi simplu-aşa, deodată:
-Cât câştigi pe oră, tată?

Repede şi imediat,
Tatăl său s-a supărat,
S-a prea foarte enervat
Şi cu sete l-a certat,
Trimiţându-l la culcare,
Fără nicio ezitare.
Băieţelul a tăcut
Şi, extrem de abătut,
S-a dus în camera sa
Într-o clipă şi ceva.

Dup-o oră, tatăl său,
Părându-i puţin cam rău
Că parcă prea aspru-a fost
Inutil şi fără rost,
S-a dus repede la el,
Şi-a cerut scuze niţel

Şi apoi i-a spus cinstit
Că pe oră, negreşit,
Câştigă, muncind cât trei,
Exact o sută de lei.

Băieţelul, imediat
Pe tatăl său l-a iertat
Şi, puţin neliniştit,
După ce s-a mai gândit,
A spus, foarte serios:
-Tată, te rog eu frumos,
Dă-mi şi mie, dacă vrei,
Împrumut, cincizeci de lei!

Tatăl iar s-a enervat,
Însă iute s-a calmat
Şi puţin dezorientat,
Băieţelului i-a dat
Cincizeci de lei împrumut,
Că doar atât a cerut.

Băieţelul, mulţumit,
A luat banii fericit
Şi-apoi, fără nicio frică,
Dintr-o puşculiţă mică
A mai scos nişte bani iute
Şi, vreo două-trei minute,
Cu grijă i-a aşezat
Şi atent i-a numărat.

Văzând asta, tatăl său
S-a-nfuriat destul de rău
Şi iute s-a hotărât
Ca pe loc, numaidecât,
Să-i acorde-aşa-ntr-o doară
O pedeapsă exemplară.

Dar deodată, băieţelul,
Zâmbind larg şi cu tot zelul,
Iată că a terminat
Toţi banii de numărat
Şi, fără să-i pară rău,
I-a întins tatălui său
Şi i-a zis, cu gura toată:

-Dragul meu prea iubit tată,
Poftim o sută de lei!
Te rog eu frumos să-i iei
Şi mâine, dacă-ţi convine,
Să stai o oră cu mine!

De ce ai întârziat?

Gigel e un băieţel
Nemaipomenit de fel,
Iar la şcoală,când vrea el,
Chiar e un elev model.
La ore-i mereu prezent,
Uneori e şi atent
Şi oricând e întrebat,
Răspunde chiar răspicat.
Astăzi însă, din greşeală,
El a-ntârziat la şcoală-
Şi a-ntârziat, vă zic,
Două ore şi un pic!

Mândră,doamna-nvăţătoare
L-a întrebat cu mirare:
-Gigel, ce s-a întâmplat?
De ce ai întârziat?
Gigel,calm şi liniştit,
I-a răspuns foarte cinstit:

-Păi, ştiţi, doamnă-nvăţătoare,
S-a-ntâmplat din întâmplare
Că am ajutat niţel
Un simpatic bătrânel
Cu mustaţă şi cu coadă
Să traverseze o stradă!

-Două ore şi ceva?
-Păi, dacă el nu voia!

Infractorul

Azi noapte, la ora două,
Am visat că o să plouă
Şi de-aceea, fericit,
Imediat m-am şi trezit
Şi, ca un băiat cu minte,
Mi-am adus subit aminte
Că ieri, cu tot tărăboiul,
Am uitat să duc gunoiul!

Drept urmare, cu curaj-
Că locuiesc la etaj,
N-am scos multe vorbe goale,
Ci aşa, în pijamale,
Am luat vesel şi vioi
Cam tot coşul de gunoi
Şi am coborât în stradă,
Dar nu ca să fac paradă,
Ci ca să arunc, cu jenă,
Gunoiul din coş la ghenă.

Dar, exact când eu stăteam
Şi gunoi tot aruncam,
Doi stimabili poliţişti
Nemaipomenit de trişti
M-au înconjurat pe loc,
Clar şi fără echivoc.
Apoi, unul dintre ei-
Plin, probabil, cu idei,
M-a luat fără remuşcări
La diverse întrebări.

-Ce-i cu tine măi, băiete?
Umbli noaptea după fete?
-Nu stimate poliţist!
I-am răspuns eu pesimist.
-Atunci ce cauţi pe stradă?
Oameni proaspeţi de zăpadă?
Sau îţi place tărăboiul?
-Nu, arunc doar tot gunoiul!

-Îmbrăcat în pijamale?
Astea-s numai vorbe goale!
Nu mă duci aşa uşor!
Sigur eşti un infractor!
-Nu sunt infractor deloc!
Locuiesc în acest bloc!
-Nu mai spune! Cum te cheamă?
Să nu minţi, că bag de seamă
Şi te arestez cât pot
Cu pijamale cu tot!

-Păi, nu mint că n-am de ce!
Adevărul ăsta e:
Mă numesc exact Florică
Şi locuiesc lângă Tică
Fără nici-un echivoc,
Fix exact în acest bloc!
Dacă nu mă credeţi clar,
Întrebaţi-l pe portar!

-Prea bine, a spus cu chef
Primul poliţist, cam şef.
Apoi, sigur şi precis,
Celui de-al doilea i-a zis:
-Ia du-te tu, măi,Georgică,
Serios şi fără frică,
Şi vezi ce zice portarul,
Că-mi vine să dau cu zarul!
Bucuros şi optimist,
Cel de-al doilea poliţist
A intrat puţin în bloc
Şi-apoi a ieşit la loc.

-Şefu', marele portar
Mi-a spus limpede şi clar
Că practic, în acest bloc,
Fără nici-un echivoc,
Nu locuieşte, adică,
Nimeni pe nume Florică!

-Aşa carevasăzică!
Ce zici, domnule Florică?
A exclamat, tot cu chef,
Poliţistul mare şef.
-Nu se poate-aşa ceva!
Am zis eu, cu gura mea.
Fără nicio îndoială,
Undeva e o greşeală!
Mai întrebaţi-l o dată!
Doar mă ştie din armată!

-Bine, domnule Florică!
Să nu zici că mor de frică!
Du-te iarăşi, măi,Georgică,
Doar aşa, la o adică,
Şi vezi ce zice portarul,
Că eu mi-am pierdut dosarul!
Şi poliţistul Georgică,
Neavând ce să mai zică,
A intrat iarăşi în bloc
Şi s-a-ntors din nou la loc.

-Şefu',treaba-i foarte clară
Şi-năuntru şi afară!
Prea stimabilul portar
Mi-a spus înc-o dată clar
Şi tot fără echivoc
Că-n acest simpatic bloc
Nu locuieşte, adică,
Absolut niciun Florică!

Pe loc, cei doi poliţişti
Nemaipomenit de trişti
M-au luat la secţie,
Ca să-mi dea o lecţie
Şi m-au ţinut la arest,
Fără să schiţez vreun gest,
Până astăzi dimineaţă
Când, văzându-mă la faţă,
Poliţistul şef, Costică,
Serios şi fără frică,
Şi-a dat seama că mă ştie
Încă din copilărie

Şi, zâmbindu-mi cu mult foc,
Mi-a dat drumul chiar pe loc.

Bucuros şi fericit,
Eu în sec am înghiţit
Şi-apoi, pe nepusă masă,
Am plecat grăbit acasă
Şi-am ajuns chiar iute foc.
Dar, când am intrat în bloc,
Portarul m-a şi văzut
Şi m-a şi recunoscut.
Şi, extrem de bucuros,
M-a salutat serios
Şi-apoi mi-a şoptit, cu frică:

-Ai mare grijă, Florică!
Azi noapte, doi poliţişti
Nemaipomenit de trişti
Insistent te-au căutat
Şi de tine-au întrebat!
Eu, normal, băiat cinstit,
Serios i-am păcălit
Şi de fiecare dată
Le-am spus chiar cu gura toată
Că nu stai în acest bloc
Şi nu te cunosc deloc!

Atotştiutorul

-Tată, fără gălăgie
Şi fără filozofie,
Spune-mi repede şi mie-
Ştii şi tu vreo poezie?
-Păi, cum să nu ştiu? Se poate?
Eu, care le ştiu pe toate?
Îţi spun, plin de modestie-
Eu nu ştiu o poezie,
Nici o sută, nici o mie,
Ci vreo opt sute de mii
Şi ceva de poezii!

-Atunci zi-mi şi mie una,
Că oricum vorbeşti întruna!
-Hai că-ţi zic! Acum îţi zic!
Să mă concentrez un pic!
Dar de care vrei să fie?
Mare? Mică? Mijlocie?
-Deocamdată, fără frică,
Zi-mi o poezie mică!

-Mică, deci! Să mă gândesc...
Dar mică nu-mi amintesc!
-Atunci, zi-mi cu bucurie
Una foarte mijlocie!
-Bine, să mă concentrez!
Nu,că iar mă enervez!
Orişicât mă străduiesc,
Nici de-astea nu-mi amintesc!

-Atunci, fără supărare,
Poţi să-mi zici şi una mare!
-Minunat! Să mă gândesc...
Na, nu pot să-mi amintesc!
-Atunci nu te mai gândi!
Spune-mi una cum o fi!

-Imediat îţi spun şi-ţi zic,
Ca să vezi că sunt voinic!
Eşti atentă? -Evident!
Mai aşteaptă un moment!
Respir rar, mă prea gândesc
Şi din nou nu-mi amintesc!

-Tată, ştii vreo poezie?
Fără nicio şmecherie!
-Sigur, ştiu nenumărate!
Doar că le-am uitat pe toate!

Simplu şi necomplicat

Într-o zi, din întâmplare,
Costică privea la soare
Şi cu grijă, se gândea
La trei chestii şi ceva.
Deodată, plângând-râzând,
L-a lovit direct în gând
O ciudată întrebare
Absolut întrebătoare,
Plină de cuvinte seci:
"Cât fac doi ori patruzeci?"

Curios şi-ngrijorat,
Costică s-a încruntat
Şi s-a dus, fără pisică,
La vecinul său, Georgică.
-Măi, Georgică! -Da, Costică.
-Zi-mi şi mie, fără frică
Şi fără cuvinte seci-
Cât fac doi ori patruzeci?

-Cât să facă măi, Costică?
Fix exact o mie mică!
Foarte bucuros, Costică,
A plecat de la Georgică
Şi s-a dus, fără să zică,
Şi la vărul său, Mitică.
-Măi, Mitică! -Da, Costică.
-Zi-mi şi mie, fără frică
Şi fără cuvinte seci-
Cât fac doi ori patruzeci?

-Cât să facă măi Costică?
Fac fix miercuri, fără frică!
-Serios? -Pe cinstea mea!
Cum ţi-am spus, e chiar aşa!
Oarecum buimac, Costică,
A plecat de la Mitică
Şi s-a dus, cu gura mică,
Şi la vecinul Florică.

-Măi, Florică! -Da, Costică.
-Zi-mi şi mie, fără frică
Şi fără cuvinte seci-
Cât fac doi ori patruzeci?
-Cât să facă măi Costică?
Optzeci, clar şi fără frică!

-Sigur? -Sigur şi precis!
Fac optzeci, precum ţi-am zis!
-Dar de unde ştii, Florică?
-Am calculat măi Costică!
-Şi cam cum ai calculat?
-Simplu şi necomplicat:
Am scăzut, fără prefix,
O mie din miercuri, fix!

N-are rost să ne grăbim!

Cică într-o seară, Rică,
Un iepuraş visător,
S-a-ntâlnit cu o furnică
În grădină, sub un nor.
Ronţăind un morcov, Rică
Şi-a dat seama bucuros
Că se teme şi i-e frică
De un purice nervos.

Şi, gândindu-se alene
La o coadă de pisică,
A mişcat atent din gene
Şi a zis către furnică:
-Vrei să mergem împreună
Separat la o plimbare
Şi să ne uităm la lună
Şi la stele şi la soare?

-Eu aş merge, dragă Rică,
I-a răspuns furnica, lent,
Dar mi-e teamă şi mi-e frică-
Dacă n-am destul talent?
-Ai dreptate măi furnică!
N-are rost să ne grăbim!
Dacă tot murim de frică,
Hai mai bine să fugim!

La mulţi ani, Costică!

-Măi Costică! –Da Georgică.
-Din câte mi-a spus Mitică,
Am auzit eu cumva
Că azi este ziua ta!

-Aşa este măi Georgică!
-Aşa este?! Cum adică?
-Adică este aşa:
Astăzi este ziua mea!

-Ziua ta de mers la piaţă?
Sau de plâns pe sub mustaţă?
-Evident că nu Georgică!
Ce nu ştii că n-am pisică?

Astăzi este ziua mea,
Pur şi simplu, doar aşa!
-Dar de ce e ziua ta?
Ce, ţi-a dat-o cineva?

-Bineînţeles că nu!
Ce idei mai ai şi tu!
Pur şi simplu-i ziua mea
Fiindcă astăzi -tra la la-

Împlinesc, foarte decis,
Douăzeci de ani precis!
-Douăzeci ori cât, Costică?
-Vezi-ţi de treabă, Georgică!

-Aa, deci de-aia-i ziua ta!
-Bineînţeles că da!
-Păi, atunci, dacă-i aşa,
La mulţi ani şi bla bla bla!

Na, că ţi-am adus ceva-
Un cadou din partea mea!
-Ce anume mi-ai adus?
-Un cadou, precum ţi-am spus!

-Un cadou, dar ce cadou?
O cămaşă? Un tricou?
Un tractor? O limuzină?
Sau o vilă cu piscină?

-Evident că nu, Costică!
-Dar atunci ce? -O pisică!
-O pisică-adevărată?
-Da,Costică! Deocamdată!

-Măi, Georgică, tu glumeşti?
Sau vrei să mă necăjeşti?
-Nu glumesc deloc, Costică!
Ţi-am adus chiar o pisică!

-Dar, Georgică, ştii prea bine
Că eu am mulţi nervi la mine
Şi pisicile nu-mi plac
Nici măcar când sunt în sac!

-Păi, cum să nu ştiu Costică;
De-aia ţi-am adus pisică!
-Şi eu ce să fac cu ea?
-Asta e problema ta!

Poţi s-o bagi într-un dulap
Sau chiar să ţi-o pui în cap!
Până una-alta, na!
La mulţi ani şi bla bla bla!

Tot eu!

"A greşi e omeneşte"
Spun cei ce greşesc mereu!
Şi au dreptate, fireşte-
La fel ca ei spun şi eu!
Dar ce mă-ngrijorează
Şi mă sperie mult pe mine
E că-n orice ipostază
Tot eu greşesc cel mai bine!

Eu la şcoală

Într-o zi perfect normală,
Din oficiu, din greşeală
Sau din nu ştiu ce scofală,
M-am dus şi eu glonţ la şcoală
Ca să-nvăţ să socotesc
Şi să scriu şi să citesc.

Am intrat deci, într-o clasă,
Mi-am pus capul pe o masă
Şi extrem de degajat,
Pe-un scaun m-am aşezat.
Am stat nemişcat o vreme,
Fără să îmi fac probleme,
Până când am adormit
Bucuros şi liniştit.

Dar deodată, cu stupoare,
Chiar doamna învăţătoare
S-a uitat urât la mine,
Ca să mă vadă mai bine,
Şi aproape imediat,
Curioasă, m-a-ntrebat,
Chiar fără niciun temei:
-Cât fac oare, doi plus trei?

Vizibil descumpănit
Şi profund dezamăgit,
Eu am stat şi m-am gândit
Şi-apoi i-am răspuns cinstit:
-Vai, doamna învăţatoare,
Dac-aţi şti ce rău îmi pare!
V-aş spune, că nu e greu,
Dar încă nu ştiu nici eu!

Jumătate-jumătate

Cică într-o zi de vară,
Cu o bucurie rară,
Cunoscutul nea Costică
Şi faimosul nea Georgică
Se plimbau şi ei prin soare
Pe o stradă oarecare.
Brusc şi la un moment dat,
Mergând ei neîncetat,
Au ajuns cam din senin
La un mini-magazin,
Unde marele Mitică
Vindea calm şi fără frică
Sucuri foarte reci de-a gata
Cu doar 4 lei bucata.

Dându-şi seama imediat
Că e foarte însetat,
Costică a spus cu frică:
-Ştii ce zic eu măi, Georgică?

Hai să luăm şi noi un suc
Şi să-l bem chiar sub un nuc!
-Sub ce nuc măi nea Costică?
A răspuns mirat Georgică.
Tare-aş bea şi eu un suc,
Dar nu prea văd niciun nuc!

-Găsim noi un nuc, Georgică!
Doar suntem deştepţi, adică!
-Măi Costică, bine spui!
Doar că eu n-am bani destui!
Am la mine doar 2 lei
Amărâţi şi vai de ei!
Nu-mi ajung pentru un suc
Nici dacă găsim un nuc!

-Păi şi eu dragă Georgică,
Serios şi fără frică,
Am fix tot 2 lei la mine!
-Păi atunci, nu prea e bine!
Hai să mergem după nuc,
Că bem altădată suc!
-Stai Georgică, stai pe loc,
Că noi suntem isteţi foc!
Banii tăi cu banii mei
Sunt exact fix 4 lei!

Să luăm un suc amândoi
Şi-l împărţim între noi!
-Tu jumate, eu jumate?
-Fără doar şi fără poate!
-Bine zici tu măi, Costică!

Să ne luăm un suc, adică!
Şi aşa spunând, Georgică
Şi amicul său, Costică,
S-au dus iute la Mitică
Şi şi-au cumpărat cu frică
Amândoi un suc de mere,
Fiindcă n-au găsit de pere.

Apoi, bucuros, Costică
S-a uitat lung la Georgică
Şi, zâmbind ca un robot,
A băut el sucul tot.

-Ce te-a apucat, Costică?
L-a-ntrebat uimit Georgică.
Ţi s-a rupt de tot papucul?
De ce-ai băut tu tot sucul?
Trebuia să bei aşa
Numai jumătatea ta!

-Aşa este, măi Georgică!
A răspuns cu calm Costică.
Însă jumătatea mea
Era exact sub a ta!

Curajosul

-după o glumă a grupului umoristic
Vacanţa Mare-

Într-o zi, mândru, Costică,
Fără să stea mult pe gânduri,
L-a strigat clar pe Georgică
Şi i-a zis în două rânduri:

-Măi, tovarăşe Georgică,
Dacă vrei să-ţi fie bine,
Bagă-ţi mintea-n bibilică
Şi-ascultă atent la mine:

Ai aproape cinci minute
Să-ţi chemi circa toţi cumetri
Să mă vadă cum sar iute
De la 10000 de metri!

-Cum adică, măi, Costică?
-Păi, e-o treabă mult ştiută-
O să sar aşa, adică,
Fără nici o paraşută!

-Dar de ce sari, măi, Costică?
Spune-mi iute şi degrabă!
-Sar şi eu aşa, Georgică,
Doar ca să mă aflu-n treabă!

-Da, dar totuşi nu ţi-e frică?
-Nu! -De ce? -Că-s curajos!
-Oi fi curajos, Costică,
Dar e cam periculos!

-Vorbeşti serios, Georgică?
-Vorbesc foarte serios!
-Deci nu glumeşti, vasăzică!
-Nu! Chiar e periculos!

-Şi ce dacă! Nu mi-e frică!
Dimpotrivă, mi-e prea bine!
Dac-o fi ceva adică,
Am eu cuţitul la mine!

-Costică, ai mintea plată?
Sau ai gânduri anonime?
Ai mai sărit tu vreodată
De la aşa înălţime?

-Nu, dar am sărit cu frică,
Fără să mă uit la nori,
De la un metru adică
De fix 10000 de ori!

-Aşa carevasăzică?
-Da! -Atunci, chiar mă uimeşti!
Totuşi, dacă nu ţi-e frică,
Eu zic să te mai gândeşti!

-M-am gândit! Cheamă-ţi mai iute
Şi vecinii şi cumetri,
C-o să sar în cinci minute
De la 10 kilometri!

Eu de ce nu-mi amintesc?

Într-o zi, un iepuraş
Serios şi drăgălaş
A aflat întâmplător
Chiar de la televizor
Că de Paşti, el în persoană
Nu stă deloc de pomană,
Ci din contră, plin de zel,
Ţopăie în chip şi fel
Şi duce cadouri multe
Celor care ştiu s-asculte
De copii şi de părinţi
Şi de oamenii cuminţi.

Uluit, surprins, mirat,
Uimit şi tri-minunat,
Iepuraşul s-a speriat
Şi, cu teamă a strigat:

-Pe toţi morcovii din lume!
Unii chiar se ţin de glume!
Auzi tu- că de Paşti, eu,
Totdeauna şi mereu,
Noaptea, nu se ştie cum,

Umblu brambura pe drum,
Când încolo, când încoace,
Doar aşa, că n-am ce face,
Ca să dau cadouri mii
Celor mai cuminţi copii,
Dar şi oamenilor mari
Care nu au fost amari!
Serios? Să mă gândesc!
Eu de ce nu-mi amintesc?

Oaia flămândă

Într-o zi, o oaie
Mândră şi vioaie
A ieşit în ploaie
Ca să facă baie.

Văzând-o, o raţă
Brunetă şi creaţă
S-a urcat pe-o aţă
Şi i-a spus în faţă:

-Măi, stimată oaie,
Dacă n-ai copaie,
Nu mai sta în ploaie,
Că fac hărmălaie!

Tu nu ştii că lupul
Nu îşi schimbă trupul,
Nici prunul, nici mărul,
Ci-şi schimbă doar părul?

Şi, dacă te vede,
Imediat te crede
Şi vine îndată
Şi te papă toată?

Oaia, şugubaţă,
S-a uitat la raţă
Şi, pe sub mustaţă,
I-a spus verde-n faţă:

-Măi, stimată raţă
Creaţă şi isteaţă,
Tu chiar nu observi
Că mă calci pe nervi?

Dacă n-ai ce face,
Adu lupu'-ncoace,
Că de-un an şi-un pic
N-am mâncat nimic.

Am slăbit 8 grame
Şi de lup mi-e foame!

Goana după mure

Într-o dimineaţă rece,
Pe la ora 8 şi zece,
Tata s-a trezit voios,
A tuşit politicos,
S-a-mbrăcat la patru ace
Cu vreo şapte-opt cojoace,
A spart patruzeci de nuci,
S-a-ncălţat cu trei papuci
Şi s-a pieptănat atent
Şi cu foarte mult talent;
Privindu-l îngrijorată,
Mama s-a speriat îndată
Şi l-a luat la întrebări,
Fără multe remuşcări:

-Ce faci, dragă? Unde pleci?
La Paris, după dovleci?
-Nu măi dragă! În pădure,
Să culeg câteva mure!
-Ai zis în pădure? -Da.
Nu-i frumos din partea mea?
-Păi, o fi, dar nu ţi-e frică?
-Nu, că plec fără pisică!
Plus că, foarte serios,
Eu sunt tare curajos!

-Da, dar dacă în pădure
Nu găseşti nici două mure?
-Fără nicio supărare,
Caut mure-n continuare!
-Da, dar dacă în pădure,
Căutând mai multe mure,
Te-ntâlneşti, din întâmplare,
Cu un urs nervos şi mare?

-Iute şi rapid ca vântul,
Fug de el mâncând pământul!
-Dacă ursul, plin de sine,
Fuge şi el după tine?
-Păi, mă urc într-un copac,
Cât ai zice "cotcodac"!
-Dacă ursul râde bine
Şi se urcă după tine?
-Şi ce dacă? O să tac
Şi-o să sar glonţ din copac!

-Dacă ursul, plin de sine,
Sare şi el după tine?
-Păi, ca gândul şi ca vântul,
Fug din nou mâncând pământul
-Dacă ursul râde bine
Şi fuge iar după tine?
-Păi, mă urc în alt copac
Cât ai zice "pitpalac"!

-Dacă ursul, plin de sine,
Se urcă iar după tine?
-Păi, privesc lung spre apus
Şi mă urc rapid mai sus!
-Dacă ursul, plin de zel,
Se urcă mai sus şi el?
-Şi ce dacă? Eu iar tac
Şi sar iute din copac!
-Dacă ursul, plin de sine,
Sare şi el după tine?

-Fără nicio supărare,
Fug şi eu cât pot de tare!
-Dacă ursul, foarte bine,
Fuge şi el după tine?
-Păi, cu zel şi cu ardoare,
Fug din ce în ce mai tare!
-Dacă ursul, tot cu zel,
Fuge mai tare şi el?

-Dragă, ţie nu ţi-e bine?
Ţii cu ursul sau cu mine?

Modestul

Cică într-o zi, Costică
S-a dus glonţ fix la Georgică
Şi, netremurând de frică,
A-nceput, pe scurt, să-i zică:
-Măi, Georgică, ia fii bun
Şi-ascultă aici ce-ţi spun,
Fiindcă e interesant
Şi extrem de important!
Eu, aşa de felul meu,
Sunt foarte modest mereu,
Dar tu trebuie să ştii
Azi şi-n fiecare zi
Că sunt straşnic de destept
De isteţ, de înţelept
Şi mai sunt şi genial,
Formidabil, magistral,
Colosal, inteligent,
Arhiplin de mult talent,
Absolut senzaţional
Şi total excepţional!

Georgică, nedumerit,
A ascultat tot, uimit,
Dar apoi, foarte mirat,
Pe Costică l-a-ntrebat:
-Dar de ce, Costică frate,
Îmi spui tu acestea toate?
-Cum de ce? De fistichiu!
Fiindcă numai eu le ştiu!

Eu nu vreau nicio pisică!

-Măi Costică! -Da Georgică.
-Din moment ce n-ai pisică,
Vrei să-mi împrumuţi şi mie
Zece lei, pe datorie?

-Cum aşa? -Păi, uite-aşa:
Tu-mi dai bani din partea ta!
-Împrumut? -Da, împrumut,
Că aşa ţi i-am cerut!

-Până când? -Păi, până joi-
Peste-un an sau peste doi...
-Mda, şi ce faci dacă îţi dau?
-Ce să fac? Cu drag îi iau!

-Zece lei? -Da, zece lei!
-Poftim! Dar ce faci cu ei?
-Păi aşa, la o adică,
O să cumpăr o pisică!

-O pisică? –Da Costică!
-Dar ce faci cu ea, Georgică?
-Păi, o dăruiesc cuiva!
-Ce frumos din partea ta!

Şi cui vrei s-o dăruieşti?
-Ţie! -Mie? -Da! -Glumeşti!
-Nu glumesc deloc, Costică!
-Ba glumeşti cu foc, Georgică,

Fiindcă, fără vorbă mică,
Eu nu vreau nicio pisică!
-Dar de ce? -Că face "miau"!
-Păi, eu de-aia ţi-o şi dau!

Eu nu-s mândru!

-Măi, Costică! -Da, Georgică.
-Doar aşa, la o adică,
Deşi nu e treaba ta,
Pot să-ţi spun şi eu ceva?
-Păi, eu ce să zic Georgică?
Doar aşa, la o adică,
Deşi nu e treaba mea,
Cred că poţi să-mi spui ceva!

-Păi, dacă-i aşa, prea bine!
Fii atent aici la mine!
Ştii că lumea circa toată
Nu prea tace niciodată
Şi chiar spune despre mine
Nemaipomenit de bine
Că aşa, de felul meu,
Eu sunt mândru cam mereu!

-Mda, eu ce să zic, Georgică?
Ai dreptate fără frică!
Aşa spune lumea toată
Tot timpul şi câteodată!
-Foarte bine măi Costică!
Dar aşa, de turturică,
Află tu că din greşeală
Toată lumea se înşală!
Eu, de fapt şi de voinic,
Nu sunt mândru niciun pic!

-Cum adică, măi, Georgică?
-Păi, adică-aşa, Costică:
Eu nu-s mândru că-s frumos,
Deşi-s super-arătos!
Nu sunt mândru că-s deştept,
Deşi-s foarte înţelept!
Nu sunt mândru că-s cinstit,
Deşi-s nemaipomenit!
Nu sunt mândru că-s perfect,
Deşi n-am niciun defect!
Nu sunt mândru nici măcar
Că sunt extraordinar!
Dar, oricând îmi vine rându',
Tare-s mândru că nu-s mândru!

Ora de română

Într-o zi ca orişicare,
Oarecum din întâmplare
Sau, probabil din greşeală,
Costică s-a dus la şcoală
Şi s-a aşezat cu frică
Într-o bancă foarte mică.

Dar când s-a decis şi el
Să se destindă niţel
Şi, în stil de mare domn,
Să tragă un pui de somn,
Un profesor de română
A dat serios din mână
Şi-a strigat în gura mare
Şi din ce în ce mai tare
Aproximativ aşa:

-Eu beau, tu bei, el -ea bea.
Dacă poţi şi nu ţi-e frică,
Ia continuă tu, Costică!
Oarecum nedumerit,
Costică s-a mai gândit
Şi, după vreo cinci minute,
A răspuns aproape iute
Aproximativ aşa:
-Na, că toată lumea bea!

Cine a fost cuminte?

Într-o zi, familia Rică
S-a dus glonţ şi fără frică
Într-un mic parc de distracţii
Plin cu chestii şi atracţii,
Ca să se mai relaxeze
Şi să se mai şi distreze.
Aici, la un moment dat,
Copiii chiar s-au distrat
Şi toţi cinci au câştigat
Un ursuleţ minunat.

Tata Rică, fericit,
A rămas pe loc uimit,
Dar apoi, în plină zi,
I-a adunat pe copii
Şi i-a băgat în şedinţă
Şi în teleconferinţă.
-Ia să vedem noi acum
Cine, unde, ce şi cum!
Deci, pe repede-'nainte,
Cine-a fost mereu cuminte?

Cine-a fost, întâmplător,
Foarte-foarte-ascultător?
Cine mai tot timpul tace
Şi mofturi deloc nu face?
Şi cine, în mod bizar,
Din cuvântul mamei clar
Nu iese chiar niciodată,
Fiindcă are mintea lată?

Copiii, puţin uimiti
Au răspuns, dezamăgiţi:
-Bine tată, ne-ai convins!
Pur şi simplu ai învins!
Nu mai face pe isteţul-
Păstrează tu ursuleţul!

Merge televizorul?

Cică într-o zi, Costică
S-a dus glonţ la coafor
Şi şi-a cumpărat cu frică
Un televizor color.

Chiar a doua zi, Georgică
S-a trezit cu mult succes
Şi s-a dus glonţ la Costică,
Evident, din interes.

Şi îndată, fără frică,
L-a-ntrebat cu binişorul:
-Spune-mi sincer măi Costică,
Îţi merge televizorul?

-Cum să nu meargă, Georgică?
Merge foarte frumuşel!
-Atunci, de ce stai Costică?
Mergi degrabă după el!

Mi-am pierdut portofelul!

Într-o noapte foarte rece,
Puţin după ora zece,
Costică, mergând pe stradă
Îmbrăcat ca la paradă,
L-a văzut clar pe Georgică
Tremurând nervos de frică
Şi-nvârtindu-se cu dor,
Cu atenţie şi cu spor
Pe lângă un stâlp frumos,
Luminat şi luminos.
Încântat, invidios
Şi extrem de curios,
Costică s-a încordat
Şi cu tact a întrebat:

-Ce tot faci aici, Georgică?
-Ce să fac dragă Costică?
Mi-am pierdut tot portofelul
Şi îl caut cu tot zelul!
-Păi, şi pe-aici l-ai pierdut?
-Nu pe-aici, că n-am putut!
L-am pierdut, la o adică,
În grădină la Mitică!
-Dacă e aşa cum zici,
De ce îl cauţi aici?
-Păi, unde să-l caut, Costică?
-Unde l-ai pierdut,Georgică-
La Mitică în grădină!
-Păi, acolo nu-i lumină!

Rică şi Tanţa

Într-o zi cu soare, Rică,
Străvecinul lui Costică,
S-a-mbrăcat la patru ace
Şi, nemaiavând ce face,
S-a dus până la Constanţa
Ca s-o caute pe Tanţa.

Cine-i Tanţa? Cin' să fie?
O pisică fistichie
Care, când nu face "miau",
Face "cucurigu-bau"!

Ajuns însă la Constanţa,
Rică a aflat că Tanţa
Şi-a luat toată cutezanţa
Şi-a plecat de-un an în Franta.

Auzind acestea, Rică,
N-a ştiut clar ce să zică
Şi, cu toată eleganţa,
Ignorându-şi ignoranţa,
A plecat voios în Franţa,
Evident, tot după Tanţa.

Aici însă, bietul Rică,
Tremurând atent de frică,
A descoperit că Tanţa
Nu era deloc în Franţa,
Ci era tot la Constanţa,

Petrecându-şi iar vacanţa
Cu mai toată aroganţa
Chiar la sora ei, Speranţa.
"Aşa carevasăzică!"
Şi-a spus tare-n gând tot Rică.
Şi, cu toată importanţa,
A luat şi el ambulanţa
Şi s-a-ntors iar la Constanţa,
Ca s-o caute pe Tanţa.

Aici, trist şi indignat,
Cu uimire a aflat
Că atât pisica Tanţa
Cât şi sora ei, Speranţa,
Se-ntorseseră din Franţa
Odată cu transhumanţa,
Dar n-au stat decât un pic
La un foarte bun amic,
Iar apoi, după trei ore,
Au plecat în Singapore.

Auzind şi-acestea, Rică,
Trist ca o maşină mică,
Şi-a pierdut de tot speranţa
Şi a renunţat la Tanţa.

Mulţi prieteni

-Măi, Costică! –Da Georgică.
-Spune-mi, dacă nu ţi-e frică-
Tu ai mulţi prieteni? -Am!
-Câţi? -În jur de-un kilogram!

-Cum adică? -Păi, se ştie!
Am prieteni fix o mie!
-Şi toţi sunt prieteni buni?
-Mda, o dată la cinci luni!

-Păi, şi din aceşti o mie,
Poţi să-mi spui, pe datorie
Şi fără vorbe prea reci,
Care-s cei mai buni cincizeci?

-Când? Acum, pe zece lei!
-Pot, că am multe idei!
Fii foarte atent la mine
Şi ascultă, şi reţine!

Cei mai buni cincizeci ai mei
Buni prieteni sunt fix trei!
-Serios? Da, fără glume!
Dacă vrei, ţi-i spun pe nume:

Unul este Vasilică,
Iar celălalt e Mitică!
-Parc-ai zis că-s trei, Costică!
-Păi, chiar trei şi sunt, Georgică!

-Dar mie mi-au ieşit patru!
-Asta fiindcă tu joci teatru!
Eu ţi-am spus că-s trei şi-s trei!
Şi-am vorbit cu mult temei!

Aceştia sunt toţi, adică,
Vasilică şi Mitică!
-Ai dreptate, chiar sunt trei!
Dar de ce, mă rog, chiar ei?

-Păi, asta nu pot să-ţi spun!
Dar oricum sunt băiat bun!

Extraordinar!

-Măi Costică! –Da Georgică.
-Ai auzit că Florică
A făcut, extrem de clar,
Ceva extraordinar,
Uimitor, excepţional
Şi foarte senzaţional?

-Să fiu sincer şi cinstit,
Nu prea cred c-am auzit!
-Nu se poate-aşa ceva!
-Uite că se poate, na!

-Mda, să zicem că se poate.
Da'-i o mare nedreptate!
-Aşa o fi măi Georgică.
Dar ce a făcut Florică?
-Păi, a stat pe două părţi
Şi-a citit mai multe cărţi!
-Asta e ceva banal
Şi deloc senzaţional!

Chiar şi eu, la o adică-
Îţi spun clar şi fără frică!
-Am stat tot pe două părţi
Şi-am citit chiar nouă cărţi!

-Aşa o fi măi Costică,
Numai că acest Florică
Nu a citit numai nouă,
Ci exact cincizeci şi două!

-Ei şi? Ce mare scofală?
Fără multă îndoială,
Şi eu, dacă mă-ncordez
Şi un pic mă concentrez,
Într-un an sau chiar în nouă,
Fără să mă fac că plouă,
Pot citi, pe multe părţi,
Cincizeci şi două de cărţi!

-Se prea poate măi Costică!
Numai că acest Florică
Le-a citit- aşa să ştii!-
Chiar pe toate într-o zi!

-Vorbeşti serios, Georgică?
-Bineînţeles, Costică!
-Păi, atunci îţi spun eu clar-
Asta-i extraordinar!

-Păi, eu ce ţi-am spus,Costică?
Mai ales că tot Florică
Nu numai că a citit
Foarte sincer şi cinstit,
Stând pe nu ştiu câte părţi,
Aceste prea multe cărţi-
Le-a şi memorat pe toate!

-Nu se poate! -Ba se poate!
-Asta-i nemaipomenit!
Oare, cum a reuşit?
-Păi, cred c-a avut noroc!
Erau toate cărţi de joc.

Cafea rece

Într-o zi, un iepuraş
Mititel şi drăgălaş
S-a dus glonţ,fără să vrea,
La o mare cafenea
Şi privind în sus şi-n jos
Oarecum periculos,
A-ntrebat, în gura mare:
-Cafea rece aveţi,oare?

O furnică oarecare,
De profesie vânzătoare,
I-a răspuns de sub o pâine:
-Azi n-avem! Încercaţi mâine!

Foarte,foarte supărat,
Iepuraşul a plecat,
Dar s-a-ntors, în grabă mare,
Chiar în ziua următoare
Şi-a-ntrebat din nou, mai tare:
-Cafea rece aveţi, oare?

Domnişoara furnicuţă
I-a răspuns, foarte drăguţă,
Dar de sub o altă pâine:
-Azi n-avem! Încercaţi mâine!

Din nou foarte supărat,
Iepuraşul a plecat.
Dar s-a-ntors şi-a treia zi,
Fără multe datorii,

Şi-a-ntrebat nervos cât zece:
-Astăzi aveţi cafea rece?
Furnicuţa,bucuroasă,
I-a răspuns de sub o masă:

-Cum să nu avem? Se poate?
Avem chiar o jumătate!
Atunci, fără gălăgie,
Încălziţi-mi-o şi mie!

Costică la piaţă

Într-o zi cu nori şi ceaţă,
Foarte dis-de-dimineaţă,
Costică s-a trezit iute,
S-a-mbrăcat în trei minute,
Şi-a luat banii, pălăria,
Ochelarii şi mândria
Şi, zâmbind pe sub mustaţă,
S-a dus val-vârtej la piaţă
Ca să-şi cumpere şi el
Nişte chestii fel de fel.

Ajuns la piaţă, normal,
N-a făcut deloc scandal-
S-a dus glonţ la o tarabă
Unde vânzător de treabă
Era chiar însuşi Georgică-
Străvecinul lui moş Rică,
Şi în graba cea mai mare
A-nceput să stea la soare.

-'Neaţa bună, măi, Georgică!
-'Neaţa bună, măi, Costică!
Ce pot face pentru tine?
-Păi, poţi face mult şi bine!
Deocamdată spune-mi tare-
Tu ai ouă de vânzare?

-Am, normal! Cam câte vrei?
-Păi, câte să vreau? Vreo trei!
-Sigur? -Fără doar şi poate!
Dar vezi că le vreau pe toate
Ambalate separat!

-Se rezolvă imediat!
Mai doreşti şi altceva?
-Nu ştiu sigur! S-ar putea!
Ia să vedem, cartofi ai?
-Am! -Atunci, te rog să-mi dai!

-Câţi? -Vreo şapte kilograme,
Că mi-e somn şi mor de foame!
Dar ai grijă foarte mare-
Cartofii sunt de valoare,
Ambalează-i cu răbdare
Separat pe fiecare!

-Se rezolvă imediat-
Într-o oră-am terminat!
Mai doreşti şi altceva?
-Nu ştiu sigur! S-ar putea!

Spune-mi iute - ai măsline?
-Am! -Atunci, e foarte bine!
Dă-mi şi mie, că mi-e foame,
Circa două kilograme!

Dar vezi că eu n-am maşină-
Vreau fiecare măslină,
Sigur şi neapărat,
Ambalată separat!

-Se rezolvă imediat!
Până mâine-am terminat!
Mai doreşti şi altceva?
-Nu ştiu sigur! S-ar putea!
Stai să mă mai concentrez!
Aa, da, sigur! Ai orez?

-Păi, în niciun caz, Costică!
-Dar cel de colo, Georgică?
Mie, cam orez îmi pare!
-Da, dar nu e de vânzare!

Eu le ştiu pe toate!

-Măi Costică! –Da Georgică.
-Doar aşa, la o adică,
Spune-mi sincer- ştii...
-Da, ştiu, Că sunt foarte fistichiu!

-Da, dar spune-mi- ştii...
-Normal, Fiindcă sunt senzaţional!
-Păi, atunci, ştii... - Evident,
Că-s superinteligent!

Şi- de ce să nu-ţi spun drept?-
Sunt şi straşnic de deştept!
-Deci, chiar ştii... -Indubitabil,
Că sunt foarte formidabil!

-Şi ştii... -Bineînţeles,
Că sunt un om de succes!
-Totuşi, ştii... - Cu siguranţă,
Că-s de mare importanţă!

-Ştii şi... - Fără îndoială,
Că-s un om cu multă şcoală!
-Dar ştii... -Fără doar şi poate!
Eu le ştiu perfect pe toate!

Dar aşa, de zărzărică,
Ce vrei să mă-ntrebi, Georgică?
-Păi, eu vreau, cu mare frică,
Să te-ntreb, dragă Costică,

Fără să mă sui în brazi,
Dacă ştii ce zi e azi!

-Păi, aşa, la o adică,
Asta nu o ştiu, Georgică!

Pisicuţa hippioată

Într-o zi, voios, Costică,
Om deştept şi fără frică,
Se plimba, din întâmplare,
Pe o stradă oarecare,
Când încolo, când încoace,
Fiindcă nu avea ce face.

Deodată şi din senin,
El se-mpiedică puţin
Şi văzu o pisicuţă
Mică, neagră şi drăguţă,
Traversând cu grijă strada
Şi ţinându-şi bine coada.
Bucuros şi încântat,
Costică a strănutat
Şi a strigat-o precis:
-Pisicuţo, pis pis pis!

Pisicuţa, hippioată,
S-a întors spre el mirată,
Ridicând două gheruţe
Ascuţite şi drăguţe
Şi strigând cu bucurie:
-Peace, Costică! Peace şi ţie!

CD-ul

-Măi, Costică! -Da, Georgică.
-Sincer, clar şi fără frică,
Vrei să-ţi povestesc ceva?
-Să fiu sincer, n-aş prea vrea!
Dar, cum ştiu cu mult succes
Că nu prea am de ales,
Dă-i drumul şi nu mai sta
Şi povesteşte-mi ceva!

-Foarte bine,măi,Costică!
Fără multă vorbă mică,
Dacă nu mai ai răbdare,
Taci şi-ascultă-n continuare!
Aseară, soţia mea,
A găsit, fără să vrea,
Fix în coşul de gunoi
Chiar CD-ul cu noi doi!

-Care CD, măi Costică?
-De la nunta noastră, cică!
-A noastră? -A mea şi-a ei!
-Aaa, intrasem la idei!
Dar acum m-am liniştit!
-Bine că ţi-ai revenit!
Ţi-ai revenit, nu-i aşa?
-Da! Dar ce-a zis soţia ta
Când CD-ul a găsit?
-Nimic nemaipomenit!

Oarecum fără de veste,
M-a-ntrebat numai ce este.
-Şi ce i-ai răspuns, Georgică?
-Păi, ce să-i răspund, Costică?

I-am spus limpede şi clar
Că e un documentar
Despre un mare bărbat
Ce viaţa şi-a ruinat!

Cadou pentru mămica

Într-o zi de mai, Gigel,
Băieţelul lui Cornel
-Cornel de la primărie,
Care poartă pălărie",
S-a gândit mai mult puţin
Şi, de voioşie plin,
S-a dus iute şi senin
La un mare magazin-
Magazin cu nume fin,
Unde vânzător deplin
Era, clar şi fără frică,
Celebrul faimos Costică.

Nepotul lui Vasilică
Şi vecinul lui Georgică
-Bună ziua nea Costică?
Ce mai faci? Ţi-ai luat pisică?
-Bună ziua măi Gigel,
Prea simpatic băieţel!

Încă nu mi-am luat pisică,
Fiindcă tremur tot de frică!

Dar ia spune - ce-i cu tine?
De ce ai venit la mine?
-Am venit şi eu aşa,
Doar ca să cumpăr ceva
Chiar pentru mămica mea!
-Ce frumos din partea ta!
Şi ce vrei să cumperi, oare?
-O minge de fotbal, mare!

-O minge de fotbal? -Da!
-Măi Gigele, stai aşa,
Că m-ai luat pe sus deja!
Joacă fotbal mama ta?

-Nea Costică, ce-ai şi tu?
Bineînţeles că nu!
-Stai Gigele, nu mă-mpinge
Şi spune-mi -de ce-i iei minge?
Ce să facă mama ta
Tocmai cu aşa ceva?

-Păi, nu ştiu, măi, nea Costică!
Dar aşa, la o adică,
Şi ea, plină de tupeu,
Îmi cumpără cărţi mereu!

Ora de franceză

Ieri, la ora de franceză,
Fiindcă nu ştia engleză,
Profesoara de daneză-
O doamnă pakistaneză
Foarte bună la chineză-
M-a strigat în suedeză,
M-a mustrat în irlandeză,
Mi-a cântat în islandeză
Şi mi-a spus, în poloneză,
O ciudată ipoteză!

Cică mâine, la galeză,
Dacă nu mă tund cu freză,
O să-mi dea urgent o teză
Chiar la limba olandeză!

Eu, băiat foarte deştept,
M-am uitat la dânsa drept
Şi i-am spus, în japoneză,
Că nu ştiu vietnameză,
Pentru că la geografie
Profesoara de chimie
Mi-a dat veselă o teză
Chiar în limba portugheză
La parapsihologie
Şi la trigonometrie!

Rugăciunea unui om prea sfânt

Doamne, Dumnezeul meu,
Ştiu că Tu eşti Dumnezeu
Şi că eu, pe-acest pământ,
Sunt un om destul de sfânt!
De aceea mă rog Ţie,
Sincer şi cu bucurie!

Doamne, -Ţi mulţumesc frumos
Că eu nu sunt păcătos,
Ci, din contră, sunt cinstit
Şi foarte neprihănit!

La biserică merg des-
Şi fac asta cu succes,
Nu beau, nu fur, nu fumez,
Nu mă supraenervez,
Nu înjur, nu-s violent,
Nu mă laud permanent,
Nu înşel, muncesc din greu,
Nu poftesc ce nu-i al meu,
Bucuros şi cu plăcere
Dau orice, oricui îmi cere,
Îi ajut des pe orfani
Şi pe oamenii sărmani,
Mă rog mult, tot mult postesc,
Biblia zilnic citesc,
Te ascult numai pe Tine
Şi fac numai ce e bine-

Ce mai, eu sunt cel mai sfânt
Om de pe acest pământ!
Fără nici o îndoială,
Nu am chiar nici o greşeală!
Un păcat ce am şi eu-
Mint tot timpul şi mereu!

Planuri de vacanţă

Într-o simplă dimineaţă
Fără nori şi fără ceaţă,
Privind îndelung la soare,
O familie oarecare
Stătea toată ca pe jar
La umbra unui stejar
Şi-şi făcea, cu eleganţă,
Nişte planuri de vacanţă.

-Eu zic să stăm toţi acasă
Şi să ne pitim sub masă!
Ar fi şi senzaţional
Şi foarte tradiţional!
Spune tatăl, serios,
Mormăind politicos.
Mama, fără gălăgie,
Face praf o farfurie,
Rupe-n trei o pălărie
Şi spune, cu bucurie:

-Dragă, eşti într-o ureche?
Asta-i o tradiţie veche!
Nu sunt de acord cu ea!
Ori mergem la mama mea,
Ori, cu paşi foarte mărunţi,
Ne urcăm pe nişte munţi!

-Mda, ideea nu e rea,
Dar nu e ideea mea!
De aceea, cu ardoare,
Se respinge foarte tare!
Spune tatăl, supărat
Că n-a fost mai inspirat.
După ce au tot tăcut
Opt secunde şi-un minut,
Copiii sparg toţi tăcerea
Şi îşi spun voioşi părerea:

-Mama, tată, iar visaţi?
Inutil vă ambalaţi!
Fără doar şi fără poate,
Numai noi avem dreptate!
Deci, mergem întâi în China-
Ori pe jos, ori cu maşina!
Apoi, fără niciun bai,
Mergem repede-n Hawai!
Mai mergem puţin în Franţa,
Cu o barcă din Constanţa
Şi-apoi mergem, cot la cot,
Împreună, peste tot!

Iar peste vreo zece ani,
Dacă facem rost de bani,
Ne întoarcem toţi acasă
Şi ne aşezăm la masă!
Tatăl stă, se concentrează,
Nişte stele verzi visează
Şi-apoi, fără nicio teamă,
Scoate limba şi exclamă:
-Măi, copii, sunteţi isteţi?
Ce idee bună-aveţi!
-Atunci, să pornim la drum
Imediat şi chiar acum!

Spun copiii, bucuroşi,
Încântaţi şi serioşi.
-Păi, chiar acum nu se poate!
-De ce? -Fiindcă, din păcate,
Azi şi mâine eu lucrez
Şi cu drag mă enervez!
-Nu-i nimic măi dragă tată!
Spune mama, încântată.
Tu lucrează mult şi bine!
Noi plecăm şi fără tine!

Chitara

Într-o zi puţin ploioasă
Şi puţin mai mult noroasă,
Preastimabilul Costică
S-a dus iute la Georgică
Şi, privindu-l şmechereşte,
L-a luat glonţ la trei păzeşte
Şi-a-nceput să îi arate,
Dând din mâini cu bunătate,
Cât e el de învăţat
Şi de multicultivat.

-Măi Georgică! –Da Costică.
-Doar aşa, de turturică,
Spune-mi repede şi mie-
Tu ştii oare cum se scrie
"Chitară" în mod corect?

-Păi, eu cred că ştiu perfect!
Se scrie chiar cum se-aude!
-Da' de unde? Mănânci dude
Şi te-nşeli cu eleganţă
Şi cu multă nonşalanţă!

-Cum adică măi Costică?
-Păi adică-aşa Georgică:
Pur şi simplu, vrei -nu vrei,
Cât ai zice "un-doi-trei",
Chitară- să ştii şi tu-
Se scrie corect cu "q"!

-Măi Costică, n-ai dreptate!
-Ba am, fără doar şi poate!
Am văzut eu într-o carte
Spaniolă, de departe!
-Da, în limba spaniolă,
"Chitară",fără parolă,
Se scrie corect cu "q",
După cum ai spus şi tu!

Însă în limba română,
Poţi să scrii cu orice mână,
"Chitară",în orice zi,
Se scrie-ncepând cu: "c h i"!

-Nu-i adevărat, Georgică!
Îţi spun eu, că nu mi-e frică
Şi sunt multi-învăţat
Şi prea multi-cultivat,
Chiar şi în limba română,
"Chitară", cu orice mână,
Se scrie, chiar şi pe geam,
Cu "q" de la kilogram!

Dieta

Cică într-o zi, Costică
S-a-ntâlnit brusc cu Georgică
Şi, uitându-se la el
Vreo trei ore şi niţel,
Şi-a dat seama imediat
Că ceva s-a întâmplat,
Căci Georgică, serios,
Slăbise misterios!

Foarte curios, Costică
L-a admirat pe Georgică
Şi, extrem de uluit,
I-a spus sincer şi cinstit:

-Măi, Georgică,ce-ai slăbit!
Sunt mirat şi-s şi uimit!
Dacă nu ai altă treabă,
Te rog iute şi degrabă-
Spune-mi fără să clipeşti
Ce dietă foloseşti?

-O dietă cu legume!
-Fără glume? -Fără glume!
-Ce legume? - Morcoviori,
Sfeclă, ceapă, cartofiori...

-Ţi-am spus eu că mă uimeşti?
Şi le fierbi sau le prăjeşti?
Spune-mi repede, Georgică!
-Păi, le sap, dragă Costică!

Sânge rece

Într-o caldă zi de vară
Absolut caniculară,
Prea stimabilul Costică
S-a întâlnit cu Georgică
Pe o stradă oarecare,
Doar aşa, din întâmplare.
Şi, când l-a văzut Costică
Pe amicul său, Georgică,
S-a uitat atent la el,
Cu ardoare şi cu zel
Şi-a observat cu stupoare
Şi cu o mirare mare
Că acesta, stând la soare,
Tremura extrem de tare.

Evident îngrijorat,
Imediat l-a întrebat:
-Ce-i cu tine, măi,Georgică?
Te-ai speriat de vreo pisică?
Georgică nu s-a sfiit
Şi chiar i-a răspuns cinstit:

-Măi, Costică, ce-ai şi tu?
Bineînţeles că nu!
Ştii că mie nu mi-e frică
Nici în somn de o pisică!
-Ştiu, dar totuşi de ce, oare,
Tremuri tu aşa de tare?

-Pentru că am stat cu fler
Toată noaptea-n frigider!
-Serios? -Pe cinstea mea!
-Dar de ce? -Păi, de-aia-aşa!
Pentru că ieri, şeful meu
Mi-a spus clar şi cu tupeu
Că, de vreau să fiu artist
Poliţist profesionist,
Trebuie să am şi eu
Sângele rece mereu!

Mere româneşti

Într-o zi cu soare, tata,
Şi-a luat ceasul şi cravata
Şi, zâmbind pe sub mustaţă,
S-a dus val-vârtej la piaţă,
Ca să-şi cumpere trei pere
Şi 58 de mere.
Pere n-a găsit deloc
Fiindcă n-a avut noroc,
Însă mere a găsit
Într-un magazin vestit.

Bucuros şi fericit,
Tata a îngălbenit
Şi, zâmbind încântător,
L-a-ntrebat pe vânzător:
-Băiete, aceste mere
Galbene şi efemere
Şi frumoase ca-n poveşti
Sunt chiar mere româneşti?

Vânzătorul, serios
Şi nespus de curios,
Lung la tata s-a uitat
Şi pe şleau l-a întrebat:
-De ce, domnule? Doreşti
Cu merele să vorbeşti?

Un tată proverbial

Într-o zi cu soare,tata
Şi-a făcut bucăţi cravata
Şi, privind la o pisică,
S-a spălat pe dinţi de frică,
A intrat voios în casă
Şi s-a aşezat la masă.
Apoi, fără nicio vorbă,
A mâncat cu poftă ciorbă
De fasole cu tăiţei-
Două farfurii sau trei.

După ce a observat
Că-n mod straniu de ciudat
Ciorba s-a cam terminat
Şi el nu s-a săturat,
Tata a cam luat cu fler
Un iaurt din frigider
Şi-a-nceput să sufle-n el
Cu putere şi cu zel.

Văzându-l ce face, eu,
Am zâmbit în gândul meu,
M-am mirat, m-am minunat
Şi cu drag l-am întrebat:

-Tată, te rog eu frumos,
Vrei să fi politicos
Şi să îmi explici şi mie,
Fără multă gălagie,

Cât se poate de pe scurt,
De ce sufli tu-n iaurt?
Tata, supraindignat,
M-a privit cam încruntat,
A scrâşnit din dinţi voios
Şi-apoi mi-a răspuns duios:
-Uite ce e, draga mea:
Asta nu e treaba ta!
Eu n-am niciun chef de vorbă,
Că deja m-am fript cu ciorbă!

O fi normal?

Acum nu ştiu câte zile,
Deşi nu am luat pastile,
Eu, uitându-mă pe geam
Vreo trei ore cu tam-tam,
Chiar am observat ceva
Oarecum aşa şi-aşa!
Ce anume-am observat?
Păi, vă spun, că n-am uitat!

Afară ploua, ploua...
Şi ploua, nu se juca!
Dar, deşi ploua frumos
Şi exact de sus în jos,
În tot timpul cât ploua,
Nivelul apei creştea!

Însă nu creştea frumos
Şi exact de sus în jos,
Ci creştea cum nu v-am spus-
Adică de jos în sus!
Oare,-aşa o fi normal?
Sau o fi senzaţional?

Trei defecte

-Măi Costică! –Da Georgică.
-Doar aşa, la o adică,
Tu ştii că eu sunt perfect
Şi-n reluare şi-n direct?

-Chiar aşa? -Da, chiar aşa!
-Ce ciudat din partea ta!
-Nu ştiu dacă e ciudat,
Da'-s perfect cu-adevărat!

-Măi, Georgică, ce să zic?
Oi fi tu perfect un pic,
Dar tot ai vreo trei defecte
Serioase şi perfecte!

-Eu, Costică? -Tu, Georgică!
-Fugi de-aici, că n-am pisică!
-N-ai pisică! Ai defecte!
Trei! Şi toate sunt perfecte!

-Ce defecte am, Costică?
Spune-mi, dacă nu ţi-e frică!
-Păi, întâi - vorbeşti prea mult!
-Fiindcă sunt deştept şi cult!

-Apoi, taci mult prea puţin!
-Fiindcă sunt isteţ din plin!
-Şi tot timpul, deocamdată,
Le faci pe-amândouă-odată!

-Asta fiindcă sunt perfect
Şi-n reluare şi-n direct!
-Nu poţi fi perfect, Georgică,
Ai defecte mari, adică!

-Da,Costică, am defecte,
Dar am defecte perfecte!

Ora de chimie

Într-o zi foarte normală
Şi foarte excepţională,
Fără nicio îndoială,
M-am dus şi eu iar la şcoală
Foarte bine pregătit,
Ca un bun elev cinstit.
Am intrat în clasă-ncet,
Fără zgomot şi discret
Şi m-am dus în banca mea,
Hotărât să dorm sub ea.

Dar la ora de chimie,
Domnul profesor Ilie
S-a uitat atent la mine
Ca să mă vadă mai bine
Şi, pe-un ton puţin ciudat,
Mormăind m-a întrebat,
Fără să mai joace teatru:
-Ce e H2SO4?

Eu, crezând că el glumeşte,
Am tăcut fix ca un peşte
Şi nici nu i-am spus nimic,
Ca să nu îl contrazic.
Însă el a insistat
Şi din nou m-a întrebat:
Ştii ce e H2SO4?
Sau nu ştii şi iar joci teatru?

-Păi, ştiu bine şi ştiu clar!
I-am răspuns eu foarte rar.
Doar că, oricât mă gândesc,
Parcă nu îmi amintesc!
-Aşadar, ştii sau nu ştii?
-Ştiu prea bine!
-Atunci zi! Ce e H2SO4?
Spune fără să joci teatru!

-Eu aş spune, dar nu pot!
-Păi, de ce? Te doare-n cot?
-Nu! -Atunci te doare-n gât?
-Nu mă doare nici atât!
Răspunsul îmi stă pe limbă
Ca un lapsus ce se plimbă!
-Scuipă iute-ntr-un pahar,
Că-i acid sulfuric clar!

Propoziţia corectă

-Măi, Costică! -Da, Georgică.
-Tu-l cunoşti pe Aurică?
-Nu! -De ce? -De aolică!
Da'-l cunosc pe Vasilică!
-Aşa carevasăzică? -Da!
-Prea bine măi Costică!
Aşadar la o adică,
Îl cunoşti pe Vasilică!
-Sigur! E amicul meu
Câteodată şi mereu!

-Excelent! Acum ia loc,
Cântă o baladă rock,
Concentrează-te cu foc,
Bea un pic de suc de soc
Şi-apoi stai în opoziţie
Şi spune-mi o propoziţie!
-Ce propoziţie, Georgică?
-Păi, o propoziţie mică!
Dar să aibă, de-aia-aşa,
Şi cuvântul "ou" în ea!
-Aşa carevasăzică? -Da!
-Atunci, poftim, Georgică,
Propoziţia mea cea mică:

Aseară, la Vasilică,
Eu însumi, cu propria-mi gură,
Am mâncat o prăjitură!"
-Nu te supăra, Costică,
Dar aşa, la o adică,
Propoziţia ta cea mică
E destul de frumuşică
Şi e absolut perfectă,
Dar nu e deloc corectă!

-Ba îmi pare rău, Georgică!
Serios şi fără frică,
Propoziţia mea perfectă
Este absolut corectă!
-Ba nu e deloc!-Ba da!
-Păi, atunci, dacă-i aşa,
Unde e oul, Costică?
-În prăjitură, Georgică!

Câte raţe?

Într-o zi ca orişicare,
Fluierând în gura mare,
Prea stimabilul Costică
S-a dus glonţ la Vasilică
Şi, extrem de supărat,
I-a zis clar şi răspicat:
-Măi, stimate Vasilică,
Ia fă tu guriţa mică
Şi ascultă cu ardoare
Următoarea ghicitoare:
Cică fără doar şi poate
Două raţe stau în spate,
Două raţe stau în faţă,
Iar la mijloc stă o raţă!
Acum, plin de bunătate,
Spune-mi - câte raţe-s toate?

Fără teamă, Vasilică
I-a răspuns clar lui Costică,
Dând intens din două braţe:
-Nu ştiu,frate! Eu n-am raţe!
-Ştiu asta, măi,Vasilică!
-Păi,atunci ce vrei,Costică?
-Cum ce vreau? Fără mirare,
Să-mi răspunzi la ghicitoare!
-Păi, nu ţi-am răspuns deja?
-Da, tu mi-ai răspuns cumva,
Dar nu mi-ai răspuns corect!
Eu vreau un răspuns perfect!

-Na, îţi spun perfect în faţă:
Sigur eu n-am nicio raţă!
-Dar tu ce ai, Vasilică?
-Eu am pisici, măi Costică!
-Bine, fie-aşa cum zici!
Scoatem raţele de-aici-
Că oricum sunt raţe mici,
Şi punem în loc pisici!
Deci: două pisici moţate
Stau şi miorlăie în spate,
Două pisici cu mustaţă
Stau şi miorlăie în faţă,
Iar la mijloc,fără frică,
Miorlăind stă o pisică!
Acum spune-mi, de se poate,
Cam câte pisici sunt toate?
-Păi, e simplu măi Costică:
Sunt trei raţe, fără frică!

La dentist

Cică într-o zi, Gigel-
Un simpatic băieţel
Nemaipomenit defel,
De vreo opt ani şi niţel,
A descoperit deodată,
Cu o uimire mirată,
Că are puţin cariată
O măsea nevinovată.
Drept urmare, tot Gigel,
Serios în chip şi fel,
S-a dus glonţ la un dentist
Absolut profesionist.

Acesta, băiat de treabă,
L-a primit în mare grabă,
I-a examinat măseaua,
Şi-a băut încet cafeaua
Şi apoi l-a întrebat
Limpede şi răspicat:
-Spune-mi sincer,măi,Gigele,
Fără să citeşti în stele,
Cu ce vrei, aşa, fuguţa,
Să-ţi plombez eu măseluţa?

Fără nicio ezitare, Gigel
S-a uitat la soare
Şi-a răspuns cu gura toată:
-Păi, cu multă ciocolată!

Am dat cu banul!

Într-o zi, voioşi, Costică
Şi amicul său, Georgică,
S-au trezit de dimineaţă,
S-au spălat cu tact pe faţă
Şi-apoi au plecat, subit,
Amândoi la pescuit.

După circa zece ore
Absolut multicolore
În care au stat tăcuţi,
Nemâncaţi şi nebăuţi
Fix pe malul unui lac,
La umbra unui copac,
Şi în care, din greşeală,
N-au făcut nicio scofală,
Cu mai toată neplăcerea,
Georgică a spart tăcerea,
Pe Costică l-a strigat
Şi cu foc l-a întrebat:

-Măi, stimabile Costică,
Spune-mi sincer, fără frică
Şi cu toată gălăgia-
Cum de te-a lăsat soţia
Să mergi aşa liniştit
Tocmai azi la pescuit?
-Uite-aşa frumos,Georgică!
Mai ales că n-am pisică!
-Aşa carevasăzică? -Da!
-Eu nu-nţeleg, Costică!

-Păi, atunci să îţi explic,
Ca să înţelegi un pic!
Soţioara mea voia,
Pur şi simplu de-aia-aşa,
Să mă duc astăzi cu ea-
Nu ştiu unde, undeva-
Să cumpărăm o pisică
Nici prea mare, nici prea mică!

Eu, normal, băiat cinstit,
Voiam azi la pescuit!
Aşa, fără să cântăm,
Am decis să ne certăm!
Şi ne-am cam certat o vreme,
Fără foarte mari probleme.
După ce ne-am plictisit
Şi-amândoi am obosit,
Eu, privind atent la stele,
I-am spus clar soţiei mele:

"Uite ce e, draga mea:
Trilili şi tralala!
Să nu ne certăm tot anul!
Mai bine să dăm cu banul!
De va fi şi chiar va fi
Şi pajură va ieşi,
Clar şi fără aolică,
Mergem să ne luăm pisică!
Dar, de va ieşi chiar cap,
Eu de obligaţii scap
Şi voi merge liniştit
Şi voios la pescuit!"

La-nceput, soţia mea
A cam comentat ceva,
Dar, văzând că eu zic bine,
A fost de acord cu mine!
-Şi aţi dat cu banul? -Da!
Altfel nu se mai putea!
-Mda, şi dacă văd eu bine,
Banul a ţinut cu tine
Cap de-ndată a ieşit!
-Normal! Dar a trebuit,
De azi-noapte până-n zori,
Să-l arunc de vreo opt ori!

Ne uităm la televizor!

Într-o seară, trei ţânţari
Foarte extraordinari,
Amântoţi cu ochelari,
Se uitau,cu ochii mari,
La un mic televizor
Şi alb-negru şi color,
Urmărind cu pasiune,
Cu succes, cu presiune
Şi cu mare tensiune,
Un film mut de acţiune.
Observându-i, un liliac
Încredibil de burlac,
De isteţ, de prea sărac,
De posac şi de buimac,
S-a autosesizat
Şi cu drag i-a întrebat:
-Ce faceţi aici băieţi?
Vă uitaţi strâmb la pereţi?
Un ţânţar mai curajos
I-a răspuns politicos:
-Auzi, nene? Tu nu vezi!
Sau vrei să mă enervezi?
Noi suntem ţânţari isteţi-
Nu ne uităm la pereţi!
Dimpotrivă, curioşi
Şi extrem de serioşi,
Ne uităm stăruitor
Chiar la un televizor!
-Uitaţi-vă cât doriţi!
Dar de ce nu îl porniţi?

Şmecherul

Într-o zi de iarnă rece,
Dimineaţa, pe la zece,
Incredibilul Costică-
un poliţist fără frică-
L-a văzut clar pe Georgică
Mergând cu-o maşină mică,
Pe o stradă oarecare,
Cu o viteză cam mare.

Ca să nu mai stea pe gânduri
Ca în alte şapte rânduri,
Poliţistul de Costică
I-a făcut semn lui Georgică
Şi l-a tras urgent pe dreapta
Şi cu vorba şi cu fapta.
Apoi, foarte indignat,
În direct l-a întrebat:

-Măi, Georgică ce-i cu tine?
Ţi s-a prea urât de bine?
Sau te-ai săturat de viaţă?
Nu vezi că pe jos e gheaţă?
De ce mergi atât de tare
Şi cu o viteză mare?
Vrei cumva, în mod special
S-ajungi direct la spital?

-Păi, da! a răspuns Georgică,
Liniştit şi fără frică.
-Tu eşti şmecher măi Georgică?
-Nu. Sunt doctor măi Costică!

Antonimul

Cică într-o zi, Costică,
Stând degeaba-ntr-un alun,
L-a văzut clar pe Georgică
Mâncând mere într-un prun.
Şi nemaiavând ce face,
De opt ori l-a tot strigat,
I-a citit "Război şi pace"
Şi apoi l-a întrebat:

-Fără să faci pe sublimul
Numărând din trei în doi,
Ştii tu care-i antonimul
Pentru cuvântul "război"?
-Păi, cum să nu ştiu, Costică?
Ştiu, că oricum n-am ce face!

Deci, pentru "război", adică,
Antonimul este "pace"!
-Fă Georgică pe sublimul,
Că oricum n-ai ce să faci!
Pentru "război",antonimul
Nu e "pace" - e "răzvaci"!

Ai dreptate!

Într-o zi cu nori, Costică
S-a certat rău cu Georgică
Fiindcă domnul Vasilică
Are-acasă o pisică.
Dup-aceea, supărat
Şi extrem de indignat,
Costică s-a dus la Rică
Şi la vărul lui, Mitică,
Să le spună care-i treaba,
Bineînţeles, degeaba.

-Ce s-a întâmplat, Costică?
L-a-ntrebat în grabă Rică.
-Păi, m-am certat cu Georgică!
-De ce? -Fiindcă Vasilică
Are-acasă o pisică!
-Şi ce dacă măi Costică?
Pisica lui Vasilică
E destul de foarte mică!
-Mda, aşa e. Dar Georgică
Mi-a zis verde şi pe şleau
Că pisica face "miau"
Pur şi simplu de-aia-aşa,
Adică din vina mea!

-Şi? -Şi eu i-am spus pe şleau
Că pisica face "miau"
Doar aşa, din vina lui,
Fiindcă e puţin haihui!
-Măi Costică, ce să zic?

Eu nu vreau să mă implic!
Însă, fără doar şi poate,
Să ştii că tu ai dreptate!
Auzind ce i-a spus Rică,
Mult s-a bucurat Costică
Şi acasă a plecat;
Fericit şi încântat.

După circa trei minute
Liniştite şi tăcute,
Preastimabilul Georgică,
Nervos foc şi fără frică,
A venit şi el la Rică
Şi la vărul lui, Mitică.
-Ce s-a întâmplat,Georgică?
L-a-ntrebat agale Rică.
-Păi, m-am certat cu Costică!

-De ce? -Fiindcă Vasilică
Are-acasă o pisică!
-Şi? -Şi eu i-am spus pe şleau
Că pisica face "miau"
Doar aşa, din vina lui,
Fiindcă nu prea e haihui!
Dar Costică, fără frică,
Neştiind ce-i o pisică,
A-ndrăznit, la o adică,
Să mă supracontrazică
Şi mi-a spus foarte pe şleau
Că pisica face "miau"
Pur şi simplu de-aia-aşa,
Adică din vina mea!

-Măi Georgică, ce să zic?
Eu nu vreau să mă implic!
Însă, fără doar şi poate,
Să ştii că tu ai dreptate!
Auzind ce i-a spus Rică,
Mult s-a bucurat Georgică
Şi acasă a plecat
Fericit şi încântat.

Însă, fără nicio frică,
După ce-a plecat Georgică,
Vărul lui Rică, Mitică,
I-a zis, indignat, lui Rică:
-Măi nea Rică, nu se poate
Să aibă toţi doi dreptate!
-Aşa este măi Mitică!
I-a răspuns alene Rică.
Fără doar şi fără poate,
Sigur ai şi tu dreptate!

Furtuna

Astăzi dis-de-dimineaţă,
Oarecum cam tras la faţă,
Tata s-a trezit speriat,
S-a dat iute jos din pat,
De trei ori s-a pieptănat,
În oglindă s-a uitat,
S-a-mbrăcat la patru ace
Şi,nemaiavând ce face,
S-a-ncruntat pe sub mustaţă
Şi-a plecat grăbit la piaţă.
Însă, cu o ezitare,
Înainte de plecare,
A chemat-o pe mămica,
I-a pus în braţe pisica
Şi, puţin îngândurat,
I-a zis clar şi răspicat:

-Să ai grijă, draga mea,
Că astăzi s-ar cam putea,
Fără nicio glumă bună,
Să fie nişte furtună!
Mămica, nedumerită,
Oarecum nemulţumită,
Uluită şi uimită
Dar şi foarte liniştită,
S-a uitat la tata iute
Circa două-trei minute
Şi-apoi i-a răspuns,voioasă:
-Depinde când vii acasă!

Cuie

Societate comercială
Foarte multinaţională
Vinde, fără doar şi poate,
Cu bani gheaţă sau în rate,
Cuie dulci, cuie sărate,
Cuie proaspăt congelate,
Cuie verzi, cuie uscate,
Cuie semipreparate,
Cuie false, cuie late,
Cuie neadevărate,
Cuie lungi, cuie pătrate,
Cuie bine afumate,
Cuie strâmbe, cuie drepte,
Cuie semi-înţelepte,
Cuie nemaipomenite,
Cuie super-ruginite
Şi-alte mii de sortimente
De cuie inteligente!
Vă-ntrebaţi, fără-ndoială,
Desigur, din plictiseală,
Pentru ce atâtea cuie!
Sigur, nu pentru cucuie!
Aşadar, orice s-ar spune,
Cuiele sunt numai bune-
Chiar şi cele mititele-
Pentru pus pofta în ele!
Detalii suplimentare
Extraordinar de clare
Găsiţi orişicând, din plin,
Chiar în orice magazin.

Pisica lui Vasilică

-Măi Costică! -Da Georgică.
-Doar aşa, de zărzărică,
Fiindcă ştiu că eşti deştept
Şi isteţ şi înţelept,
Pot să te întreb ceva?
-Mai întrebi? Normal că da!

-Atunci spune-mi măi Costică,
Serios şi fără frică-
Ce e negru, foarte mic,
Stă într-un copac voinic,
Face "miau-miau" cu mult foc
Şi nu tace mai deloc?

-Păi, e simplu măi, Georgică!
Pisica lui Vasilică!
-Bravo mare măi Costică!
Ai răspuns corect adică!
Se vede că eşti deştept
Şi isteţ şi înţelept!
Dar mai am o întrebare!
-Spune-o cât poţi tu de tare!
-Ce e negru foarte mic,
Stă sub un copac voinic,
Face "ham-ham" cu mult foc
Şi nu tace chiar deloc?

-Foarte simplu măi Georgică!
E cățelul lui Mitică!
-Aici ai greşit Costică!
-Serios? -Da! -Cum adică?
-Păi adică, măi Costică,
Nu-i cățelul lui Mitică!

-Dar ce este, măi Georgică?
-Pisica lui Vasilică!
A căzut din pom cu foc,
Fiindcă n-a avut noroc,
Şi-acum, oricât se gândeşte,
Nu mai ştie ce vorbeşte!

Lecţia de filosofie

-Măi Costică! –Da Georgică.
-Fiindcă ştiu că n-ai pisică,
Şi eu sunt prea priceput
Încă de când m-am născut,
Vrei să-ţi dau, pe datorie,
Fără nicio teorie,
O lecţie fix cât o mie
De mare filozofie?

-Dacă altfel nu se poate...
-Nu se poate, ai dreptate!
-Atunci, dă-i drumul Georgică!
-Fii atent aici Costică,
Şi ascultă cu ardoare
Chestiunea următoare:
Nu-i nici bine, nici frumos
Să iei viaţa-n serios!

-De ce? -Fiindcă de-aia-aşa
Şi de tralalilila!
Orişicum -părerea mea-
Tot nu scapi teafăr din ea!

Cu mâţa-n sac

Într-o noapte oarecare,
Nici prea lungă, nici prea mare,
Arhi-faimosul Costică-
Poliţist fără de frică-
Patrula şi el voios
Şi foarte meticulos
Pe o stradă asfaltată
Şi puţin necirculată,
Încercând să dea cu pasul
Şi să afle cât e ceasul.

Deodată, din întâmplare,
Chiar lângă o bancă mare,
Fără nicio îndoială,
El i-a surprins, din greşeală,
Pe stimabilul Mitică
Şi pe celebrul Georgică
Trăgând amândoi cam tare
De un sac nespus de mare
Şi-ncercând, fără lumină,
Să-l bage într-o maşină.

Fericit şi bucuros,
Costică - băiat frumos
Şi poliţist serios-
A strigat la ei duios:
-Băieţi, n-am ce să vă fac!
V-am c-am prins cu mâţa-n sac!
Foarte supărat, Georgică
S-a uitat strâmb la Costică,

Iar Mitică, uluit,
I-a zis,cam nedumerit:
-Avem bani în sac, Costică!
Nu avem nicio pisică!

Salutul – (varianta 1)

Într-o zi, un urs isteţ,
Mare, serios şi creţ
Se plimba printr-o pădure,
Căutând, probabil mure.
Mergând el încet şi-agale
Când la deal şi când la vale,
Brusc şi la un moment dat
Se ciocni foarte mirat
Cu un gingaş iepuraş
Mititel şi drăgălaş.
Sincer şi politicos,
El îl salută frumos:
-Bună ziua, iepuraş
Mititel şi drăgălaş!

Iepurașul, fericit,
Îl privi foarte uimit
Şi răspunse, dând din gură:
-Dumnezeu să-ţi dea căldură!
Auzind aşa salut
Straniu şi necunoscut,
Ursul s-a mirat un pic,
Însă nu a zis nimic
Şi a plecat mai departe

Nici prea-prea, nici foarte-foarte.
Dar în ziua următoare,
Ursul cel isteţ şi mare
Se plimba iar prin pădure,
Căutând, probabil, mure.
Când deodată, din senin,
Mormăind de frig puţin,
Se ciocni din nou un pic
Cu iepuraşul cel mic
Şi îl salută frumos,
Sincer şi politicos:
-Bună ziua, iepuraş
Mititel şi drăgălaş!

Iepuraşul, fericit,
Îl privi din nou uimit
Şi-i răspunse tot din gură:
-Dumnezeu să-ţi dea căldură!
Peste poate de mirat,
Ursul s-a uitat ciudat,
Dar a plecat mai departe,
Nici prea-prea, nici foarte-foarte.
Tot la fel, şi-a treia zi,
Ursul, fără datorii,
Se plimba tot prin pădure,
Căutând, normal, tot mure.
Şi se ciocni tot un pic
Cu iepuraşul cel mic.
Îl salută tot frumos,
Sincer şi politicos:
-Bună ziua, iepuraş
Mititel şi drăgălaş!

Iepuraşul, fericit,
Îl privi tot uluit
Şi-i răspunse tot din gură:
-Dumnezeu să-ţi dea căldură!
Peste poate de voios
Şi de foarte curios,
Ursul se opri în loc,
Bău nişte suc de soc
Şi, extrem de drăgălaş,
Zise către iepuraş:

-Iepuraş, te rog frumos,
Fii băiat mărinimos
Şi spune-mi urgent şi mie,
Fără multă teorie-
Ce-nseamnă-al tău salut
Straniu şi necunoscut?

-Ursule, pot să îţi spun,
Că sunt un iepuraş bun,
Dar promiţi că dacă-ţi zic
Nu o să îmi faci mimic?

-Cum să nu? Promit solemn!
Dacă vrei, bat şi în lemn!
-Sigur? -Sigur, dacă-ţi zic!
Jur că n-o să-ţi fac nimic!
-Păi, atunci îţi spun pe gură!
"Dumnezeu să-ţi dea căldură",
Fără să-mi forţez norocul,
Înseamnă "arză-te-ar focul"!

Salutul (varianta 2)

Într-o zi, un poliţist
Vesel şi profesionist,
Care se numea Costică
Şi care n-avea pisică,
Se plimba printr-o pădure,
Căutând cu grijă mure.

Mergând el încet şi-agale
Ba la deal şi ba la vale,
Brusc şi la un moment dat
Dădu nas în nas, mirat,
Cu vecinul său, Georgică-
Strănepotul lui Mitică,
Fratele lui Aurică
Şi unchiul lui Vasilică.

Sincer şi politicos,
El îl salută frumos:
-Salutare măi Georgică-
Băiat bun şi fără frică!
Georgică nedumerit,
Se uită la el uimit
Şi-i răspunse dând din gură:
-Dumnezeu să-ţi dea căldură!

Auzind acest salut
Absolut necunoscut,
Costică mult s-a mirat,
Însă nu a comentat,
Ci a plecat mai departe,

Nici prea-prea, nici foarte-foarte.
Chiar în ziua următoare,
Costică, din întâmplare,
Se plimba iar prin pădure,
Căutând cu grijă mure,
Când deodată, din senin,
Învârtindu-se puţin,
Se-ntâlni din nou un pic
Cu Georgică cel voinic.
Îl salută iar frumos,
Sincer şi politicos:

-Salutare măi Georgică-
Băiat bun şi fără frică!
Georgică nedumerit,
Îl privi din nou uimit
Şi-i răspunse tot din gură:
-Dumnezeu să-ţi dea căldură!
Costică iar s-a mirat,
Dar tot nu a comentat
Şi a plecat mai departe,
Nici prea-prea, nici foarte-foarte.
Tot la fel şi-a treia zi,
Fără multe datorii
Şi voios ca o furnică,
Poliţistul de Costică
Se plimba tot prin pădure,
Căutând -normal- tot mure.
Şi se-ntâlni tot un pic
Cu Georgică cel voinic.
Îl salută tot frumos,
Sincer şi politicos:

-Salutare măi Georgică-
Băiat bun şi fară frică!
Georgică, nedumerit,
Îl privi tot uluit
Şi-i răspunse tot din gură:
-Dumnezeu să-ţi dea căldură!
Peste poate de duios
Şi de foarte curios,
Costică stătu-ntr-un loc,
Cântă o baladă rock
Şi voios ca o furnică,
Zise clar către Georgică:

-Georgică, te rog frumos,
Fii băiat mărinimos
Şi spune-mi urgent şi mie,
Fără multă teorie-
Ce-nseamnă-al tău salut
Absolut necunoscut?
-Costică, eu pot să-ţi spun,
Fiindcă sunt un băiat bun,
Dar promiţi că, dacă-ţi zic,
Nu o să îmi faci nimic?

-Cum să nu? Promit solemn!
Dacă vrei, bat şi în lemn!
-Sigur? -sigur, dacă-ţi zic!
Jur că n-o să-ţi fac nimic!
-Păi, atunci îţi spun pe gură!
"Dumnezeu să-ţi dea căldură",
Fără să-mi forţez norocul;
Înseamnă "arză-te-ar focul"!

Foarte simplu

Într-o zi, un băieţel,
Care se numea Gigel,
S-a dus glonţ la tatăl său
Şi fără păreri de rău,
După ce l-a-mbrăţişat,
Serios l-a întrebat
Cum au apărut anume
Oamenii pe-această lume.
Tatăl său, politicos,
I-a răspuns, tot serios:
-Foarte simplu, dragul meu?
La început, Dumnezeu,
Cu iubire, a creat
O femeie şi-un bărbat.
-Pe Eva şi pe Adam?

-Da. -Păi, asta o ştiam!
Dar a fost la început!
Noi de unde-am apărut?
-Noi toţi ne tragem de neam
Din Eva şi din Adam!
Puţin cam nedumerit,
Gigel, sincer şi cinstit,
S-a dus şi la mama sa
Şi-a-ntrebat-o şi pe ea
Cum au apărut anume
Oamenii pe-această lume.
Mama sa, politicoasă,
I-a răspuns chiar bucuroasă:

-Foarte simplu, măi,Gigel!
Oamenii, de orice fel,
Se trag din nişte maimuţe
Frumuşele şi drăguţe!
La acest răspuns, Gigel
A-nghiţit în sec niţel,
Însă a tăcut chitic
Şi nu a mai zis nimic.
Seara, la masă, voios
Şi extrem de curios,
El i-a zis tatălui său,
Tot fără păreri de rău:

-Tată, astăzi tu mi-ai zis
Că noi, oamenii- precis,
Ne tragem chiar toţi de neam
Din Eva şi din Adam!
Însă mămica mi-a zis,
Că noi- sigur şi precis-
Ne tragem toţi din maimuţe
Frumuşele şi drăguţe!
Pe mine mă doare părul!
Care este adevărul?

Tatăl lui Gigel, uimit,
S-a gândit cât s-a gândit,
Apoi, foarte liniştit,
I-a răspuns perfect cinstit,
Fără nicio supărare:
-Cu neamul lui fiecare!

Departe-i Sinaia?

Într-o zi cu nori, Costică,
Băiat bun şi fără frică,
S-a gândit că n-ar fi rău
Pentru palmaresul său
Să meargă şi el o dată,
Pur şi simplu deocamdată,
Până să înceapă ploaia,
Tocmai până la Sinaia.
Şi cum n-avea altă treabă,
Rapid, iute şi degrabă
A-nceput numaidecât-
Aşa cum a hotărât-
Să facă autostopul
Ca să îşi atingă scopul.
Pe când tot stătea el bine
Lângă drum singur cu sine,
Brusc şi la un moment dat,
Foarte bine echipat
Cu-o căruţă foarte mică,
Trecu marele Georgică.

Super fericit, Costică
Îl opri puţin, cu frică,
Şi îi zise bucuros,
Curios şi serios:
-Măi, stimabile Georgică,
Doar aşa, la o adică,
Până nu începe ploaia,
Spune-mi: departe-i Sinaia?

-Păi, aşa, la o adică,
Nu e departe, Costică!
I-a răspuns voios Georgică,
Mestecând o gumă mică.
-Atunci mă iei şi pe mine?
-Unde să te iau? -Cu tine!
-Cum să nu te iau, Costică?
Te iau, că doar nu mi-e frică!

Super-mega-fericit,
Costică i-a mulţumit,
Cu mândrie a tuşit,
În căruţă s-a suit,
Într-un colţ s-a-nghesuit
Şi pe loc a adormit.

Fără griji şi datorii,
S-a trezit a doua zi
Şi puţin dezorientat,
Serios a exclamat:
-Ptiu, ce bine am dormit!
Şi ce bine m-am trezit!
Apoi, sigur şi precis,
Către Georgică a zis:
-Dar aşa, la o adică,
Măi, stimabile Georgică,
Până nu începe ploaia,
Spune-mi: departe-i Sinaia?
-Păi, e departe Costică!
De-acolo venim, adică!
I-a răspuns voios Georgică,
Mestecând o gumă mică.

Deşteptul

-Măi, Costică! -Da, Georgică.
-Serios şi fără frică,
Tu mi-ai spus mereu-mereu,
Cu grijă şi cu tupeu,
Că eşti un băiat deştept!
-Şi chiar sunt! Ce-i drept e drept!
-Atunci, fără supărare,
Pot să-ţi pun şi eu, la soare,
O-ntrebare de baraj?

-Pune-mi dacă ai curaj!
-Păi, eu am curaj Costică!
-Atunci spune fără frică!
-Bine, fie! Fii atent!
Tu, băiat inteligent,
Ai o cadă minunată,
Dar plină cu apă plată!
Şi mai ai şi o banană
Şi o lingură Şi-o cană!
Cum scoţi tu apa din cadă?

-Păi, fără să fac paradă,
Eu, Georgică, îţi spun drept,
Ca orice băiat deştept,
Mai întâi mănânc banana
Şi-apoi scot apa cu cana!
-Eu, Costică, să-ţi spun drept,
Cred că un băiat deştept,
Pentru a-şi atinge scopul,
Mai degrabă-ar scoate dopul!

Costică la psiholog

Într-o zi, voios, Costică
S-a certat rău cu Petrică
Fiindcă domnul Vasilică
A-ndrăznit să-l contrazică
Şi să-i spună că Georgică
Şi-a cumpărat o pisică
Nemaipomenit de mică
Tocmai de la Aurică.
Furios şi indignat,
Costică n-a mai răbdat-
Imediat s-a supărat
Şi s-a supra-enervat.

S-a-mbrăcat cu mare zel,
Şi-a luat toţi nervii la el
Şi netremurând de frică,
S-a dus iute la Mitică-
Un băiat foarte cinstit
Şi extrem de iscusit,
Care, fără nici o grabă,
Când nu avea altă treabă,
Făcea şi el, mai mă rog,
Pe medicul psiholog.

Şi făcea asta chiar des,
Fiindcă avea mult succes!
Când l-a văzut pe Costică,
Tare s-a speriat Mitică,
Dar şi-a revenit rapid

Şi l-a întrebat timid:
-Măi Costică, ce-i cu tine?
Ce vânt te-a adus la mine?
-Ce vânt visezi, măi Mitică?
I-a răspuns nervos Costică.
Am venit singur la tine!
Vântul n-a venit cu mine!

-Bine,dar ce s-a-ntâmplat?
-Cineva m-a supărat!
Şi-s aşa de furios
De nu pot nici să stau jos!

-Asta văd şi eu, Costică!
Dar aşa, la o adică,
Trebuie să te aşezi
Şi să-ncerci să te calmezi!
-Mitică, tu iar visezi?
Sau vrei să mă enervezi?
Chiar nu vezi că-s furios?
Na, că nu vreau să stau jos!

-Păi, atunci stai în picioare!
Dar scrie şi o scrisoare!
-O scrisoare?! -Da, Costică!
-Mă rog, cui să-i scriu,Mitică?
-Celui ce te-a enervat
Şi tare te-a supărat!

-Păi, m-a supărat chiar tare!
De ce să-i scriu o scrisoare?
N-ar fi mult mai eficient
Să-i aplic un tratament?

-Tu scrie-i, cum eu ţi-am zis!
-Na, că-i scriu! Gata, i-am scris!
Dar i-am scris o scrisorică
De-o să mă ştie de frică!
-Minunat! Acum dă-i foc!

-Glumeşti! -Nu glumesc deloc!
-Sigur? -Sigur şi precis!
Fă odată ce ţi-am zis,
Că încep să-mi pierd răbdarea!
-Bine! Dar ce fac cu scrisoarea?

Costică în Anglia

Cică într-o zi, Costică,
Neştiind ce să mai zică
Şi cu ce să se mai joace,
S-a-mbrăcat la patru ace,
A tuşit, a strănutat,
S-a autoconcentrat,
A mâncat un sfert de măr
Şi-a plecat, întradevăr,
Până-n Anglia, la un văr
Oarecum cam tras de păr,
Care se numea Ion,
Dar zicea că-l cheamă John.

Aproximativ o lună,
Plin de multă voie bună,
Costică a stat la John
Şi chiar s-a simţit beton.
Da'-n toată această vreme,
Deşi n-a avut probleme,
N-a văzut, din întâmplare,
Nici măcar un pic de soare!
Peste poate de mirat,
El pe John l-a întrebat:

-Măi John, spune-mi te rog eu,
Aici plouă chiar mereu?
John, băiat desăvârşit,
I-a răspuns foarte cinstit,
Că n-avea nici un duşman:
-Doar de două ori pe an!

-Mda, aşa e mult mai bine!
Şi o ploaie cam cât ţine?
-Păi, aşa, la o adică,
Circa şase luni, Costică!

O noapte ploioasă (varianta1)

Într-o noapte, pe la două,
Ştiind clar c-afară plouă,
Tata dormea liniştit
Şi visa nestingherit.
Deodată, pe când visa
Şi cu patos sforăia,
Auzi, cu tot bretonul,
Că îi sună telefonul.
Repede şi cu tot zelul,
A respins încet apelul
Şi s-a-ntors fix într-o parte,
Sforăind tot mai departe.

Dar după două minute
Aproximativ tăcute,
Telefonul sună iar-
Mult mai tare şi mai clar.
Tata, nepierzându-şi zelul,
A respins din nou apelul,
A oprit calm telefonul,
Şi-a aşezat tot bretonul
Şi s-a-ntors pe altă parte,
Sforăind şi mai departe.

După alte trei minute
Aproximativ tăcute,
Sună telefonul fix!
Tata, sărind ca din pix,
Ridică tot receptorul
Şi strigă ca dictatorul:

-Alo! Care eşti acolo?
Moş Crăciun sau Marco Polo?
-Sunt Georgică, măi Florică!
-Serios? Care Georgică?
-Georgică- vecinul tău!
-Păi, atunci îmi pare rău!
Şi ce vrei la ora asta?
Te-a bătut, cumva, nevasta?

-Nu! -Atunci ce vrei, Georgică?
-Ştiu şi eu? Tu ai pisică?
-Nu, nu am! La revedere!
Mi-a făcut mare plăcere!
Şi spunând acestea, tata
Şi-a dat jos toată cravata,
A-nchis bine telefonul,
Şi-a aşezat iar bretonul,
S-a uitat urât la ceas,
A strâmbat nervos din nas,
S-a băgat din nou în pat,
A adormit imediat
Şi s-a-ntors tot pe o parte,
Sforăind şi mai departe.

Pe la patru şi ceva,
Tata liniştit dormea
Şi visa şi sforăia
Şi-altceva nu mai făcea.
Dar deodată, din senin,
Când visa el mai puţin,
S-au auzit foarte tare,
În uşa de la intrare,
Câteva mai multe zeci
De ciocănituri cam seci.
Tata, foarte indignat,
A sărit ca ars din pat,
A deschis uşa nervos
Şi-a-ntrebat politicos:

-Alo, care eşti acolo?
Moş Crăciun sau Marco Polo?
-Sunt eu- Georgică, Florică!
-Serios? Care Georgică?
-Georgică- vecinul tău!
-Păi, atunci îmi pare rău!
Dar ce vrei la ora asta?
Te-a bătut cumva nevasta?

-Nu! -Atunci ce vrei, Georgică?
-Păi, ţi-am adus o pisică!

O noapte ploioasă (varianta2)

Într-o noapte, pe la două,
Costică, văzând că plouă,
S-a spălat pe dinţi de frică
Şi s-a dus glonţ la Georgică.
A intrat tiptil în curte,
A luat două lemne scurte
Şi în uşă a bătut
Cât de tare a putut.
Georgică, foarte speriat,
A căzut voios din pat
Şi-a ieşit buimac afară,
Strigând cu-o voce-amară:
-Care te-a lovit năpasta
Şi n-ai somn la ora asta?
-Sunt eu-Costică,Georgică!

-Tu? -Eu! -Şi ce vrei, Costică?
-Ai cumva vreo pisicuţă
Frumuşică şi drăguţă?
-Nu măi domnule Costică!
Eu nu am nici o pisică!
Niciodată-n viaţa mea
N-am avut aşa ceva!
Acestea spunând,Georgică,
A scos limba la Costică,
I-a trântit drept uşa-n nas,
S-a uitat urât la ceas
Şi scrâşnind din dinţi cu foc,
S-a culcat pe loc la loc.

Costică, băiat cinstit,
A rămas puţin uimit,
Dar apoi şi-a revenit
Şi a şters-o liniştit.

Ştiind însă c-aşa-i viaţa,
Pe la patru dimineaţa
S-a-ntors vesel la Georgică,
Serios şi fără frică.
A intrat tiptil în curte,
A luat două lemne scurte
Şi în uşă a bătut
Cât de tare a putut.
Georgică, foarte speriat,
A căzut din nou din pat,
A ieşit buimac afară
Şi-a strigat cu-o voce-amară:
-Care te-a lovit năpasta
Şi n-ai somn la ora asta?

-Tot eu sunt,dragă Georgică!
-Acum ce mai vrei, Costică?
-Ţi-am adus o pisicuţă
Frumuşică şi drăguţă!

Soţi nemulţumiţi

-Măi Costică! –Da Georgică.
-Mi se pare că Petrică
Şi Mitică şi Florică,
Şi parcă şi Vasilică
Mi-au spus clar şi răspicat
Că ieri tu te-ai însurat!

-Aşa este măi Georgică!
-Ce este aşa Costică?
-Păi că ieri m-am însurat!
-Deci chiar e adevărat!

-Da! -Şi cum e măi Costică?
-Nu prea bine măi Georgică!
-Nu prea bine? Cum aşa?
-Păi, aşa: soţia mea,
Nu prea ştie să gătească,
Să calce şi să vorbească...

-Vai, îmi pare rău, Costică!
Dar aşa, la o adică,
Să ştii că soţia mea
E mai-mai decât a ta!

-Cum aşa, dragă Georgică?
-Păi, aşa şi-aşa adică!
Eu, bărbat adevărat,
Foarte bine educat
Şi destul de manierat,
De trei luni i-am cumpărat

Un frigider nou în rate,
Dar ea, fără doar şi poate,
Spală rufele, adică,
Tot de mână măi Costică!

De la Blaise Pascal citire

-Măi Costică! –Da Georgică.
-Tu ştiai că eu-s ateu?
-Cum adică? -Păi,adică,
Eu nu cred în Dumnezeu!

-Asta-nseamnă, serios,
Că tu eşti necredincios?
-Nu-s necredincios, Costică!
Dar eu cred în felul meu!

Şi cred că, la o adică,
Nu există Dumnezeu!
-Asta-nseamnă, serios,
Că de fapt eşti credincios?

-Nu-s nici credincios, Costică!
-Dar cum eşti? -Păi, sunt normal!
Am un câine, o pisică,
O maşină, papagal,
Am copii, am şi o casă,
Am o soţie frumoasă...

-Bravo ţie măi Georgică!
Dar eu cred în Dumnezeu!
Şi cred că la o-adică,
Tot om normal sunt şi eu!
Şi mai cred ceva, Georgică?

-Ce "ceva" mai crezi, Costică?
-Dacă-n Dumnezeu tu crezi
Şi Dumnezeu nu există,
N-ai de ce să te stresezi
Şi să ai o faţă tristă,
Fiindcă -serios îţi zic!-
Nu pierzi absolut nimic!

Dar, de-n Dumnezeu nu crezi
Şi Dumnezeu chiar există,
Ai de ce să te stresezi
Şi să ai o faţă tristă,
Căci -îţi spun de la-nceput!-
Tu chiar totul ai pierdut!

Reportajul

Într-o zi, un ziarist
Pseudo-profesionist,
Care se numea Mitică
Şi care n-avea pisică,
S-a gândit cu mult curaj
Să facă un reportaj,
Pentru un ziar local
Bi sau tri-săptămânal,
Despre nişte accidente
De maşini inteligente.

S-a dus deci,fără scandal,
La un serios spital,
Unde erau internaţi
Mulţi şoferi accidentaţi,
Şi-a intrat cu gura mare
Într-un salon oarecare.

Văzându-l pe Vasilică
Serios şi fără frică,
Stând agale într-un pat
Şi ţinând intenţionat
În gips două degeţele-
Amândouă mititele,
S-a dus repede la el
Şi l-a întrebat cu zel:

-Ce-ai păţit,măi,Vasilică?
-Ce să păţesc, măi, Mitică?
Mă plimbam încet aşa
Cu limuzinuţa mea
Pe o stradă incoloră
Cu vreo 500 la oră,
Când deodată, din senin,
Enervându-mă puţin,
Am vrut cu-o mişcare bruscă
Să evit o mică muscă
Ce-a ieşit în faţa mea,
Singură, fără să vrea.

Brusc, m-am dezechilibrat
Şi chiar când m-am răsturnat,
Mi-am rupt două degeţele,
Amândouă ale mele!

-Ce cumplit măi Vasilică!
A spus îngrozit Mitică.
Dar văzându-l imediat
Într-un pat alăturat
Pe prea faimosul Costică
Serios şi fără frică,
Ţinându-şi încet şi-n şoaptă
În gips tocmai mâna dreaptă,
S-a dus repede la el
Şi l-a întrebat cu zel:

-Tu ce-ai păţit măi Costică?
-Păi, ce să păţesc Mitică?
Mă plimbam încet aşa
Cu limuzinuţa mea
Pe o stradă incoloră,
Cu 400 la oră,
Când deodată, din senin,
Surprinzându-mă puţin,
Un semn "Stop" foarte nonstop,
Brusc şi fără nici un scop,
A apărut hop şi-aşa
Fix exact în faţa mea,
Unde niciunui semn "Stop"
Inutil şi fără scop
Nu i-a mai trecut prin minte
Să apară înainte.
Eu, şofer desăvârşit,
Încercând să îl evit,
Am intrat direct în el
Şi m-am răsturnat niţel,
Rupându-mi mânuţa dreaptă,
Evident, în mare şoaptă!
-Vai, ce cumplit măi Costică!
A spus îngrozit Mitică.
Dar văzându-l imediat
Într-un pat alăturat
Pe celebrul Aurică
Serios şi fără frică,
Ţinându-şi în gips, cu dor,
Mâna stângă şi-un picior,
S-a dus repede la el
Şi l-a întrebat cu zel:

-Tu ce-ai păţit,Aurică?
-Păi, ce să păţesc, Mitică?
Mă plimbam încet aşa
Cu limuzinuţa mea
Pe o stradă incoloră,
Cu vreo 300 la oră,
Când deodată, din senin,
Tremurând de frig puţin,
Am văzut cu ochii mei,
Fără prea multe idei,
Că un stâlp de telegraf
Plictisit şi plin de praf,
Se-apropia grăbit de mine-
Şi încă destul de bine!

Eu, ştiind că-n dreapta mea
Mai era nişte şosea,
Am intrat cu chef de viaţă
Drept în maşina din faţă
Şi mi-am rupt încetişor
Mâna stângă şi-un picior!
-Ce cumplit, măi Aurică!
A spus îngrozit Mitică.

Dar, văzându-l imediat
Într-un pat alăturat
Pe prea vestitul Georgică
Serios şi fără frică,
Stând lejer şi relaxat
Circa tot în gips băgat,
S-a dus repede la el
Şi l-a întrebat cu zel:

-Tu ce-ai păţit,măi,Georgică?
-Păi,ce să păţesc Mitică?
Eu şofer ingenios,
Mă plimbam vijelios
Şi cu un mare tupeu
Cu super Trabantul meu,
Cu peste 60 la oră,
Pe o stradă incoloră
Şi eram foarte atent
Să nu fac vreun accident.

Când i-am văzut pe Costică,
Pe vestitul Vasilică
Şi pe nenea Aurică
Foarte clar şi foarte bine
Cum trec glonţ pe lângă mine,
Fără nici un echivoc
Am crezut că stau pe loc
Şi am vrut, cu burta plină,
Să mă dau jos din maşină
Şi să o împing timid,
Ca să o pornesc rapid!

De vorbă cu mine

Foaie verde de cicoare,
De chibrit, de lumânare,
De brichetă, de lalea
Sau de orice altceva,
Oarecum din întâmplare,
Eu am o problemă mare!

De fapt, am nenumărate,
Doar că le-am uitat pe toate
Şi, de vreme ce nu plouă,
Mai am una foarte nouă!
Să v-o spun? Păi, să v-o spun!
La memorie nu-s bun,
Dar dacă mă străduiesc,
S-ar putea să-mi amintesc!

Mi-am şi amintit deja!
Sunt chiar tare, nu-i aşa?
Nu-mi răspundeţi, că-i belea!
Dar iată problema mea:
Am mâncat aseară ciorbă
Şi-acum am un chef de vorbă!
Şi-aş vorbi... da' n-am cu cine!
Ce-ar fi să vorbesc cu mine?

Salut! Ce mai faci, măi, eu?
Ştiu, eşti vai de capul meu!
Şi eu sunt la fel ca tine!
Păi, nici mie nu-mi convine!
N-ai cu cine să vorbeşti

Şi te supraplictiseşti?
Şi eu tot la fel! Ce tare!
Ce coincidenţă mare!
Vorbesc foarte serios!
Nu te mint, că nu-i frumos!
Cum adică nu mă crezi?
Tu vrei să mă enervezi?
Vezi că am multe dovezi
Şi te bat de nu te vezi!

Bine, să schimbăm subiectul!
Cine face pe perfectul?
Eu? De unde? Poate tu!
Ai dreptate, cum să nu?
Şi altceva ce mai zici?
Să tac şi s-o şterg de-aici?
Da' ştii că eşti enervant?
Ce-ai zis? Neinteresant?
Dar tu eşti chiar arogant!
Cum? Tot eu sunt agasant?
Măi, dar eşti îngrozitor!
Eu sunt prea plictisitor?
Păi, dacă-i aşa, prea bine!
Fugi, ce mai vorbeşti cu mine?

Cum adică nu vorbeşti?
Ştii ceva? Mă plictiseşti!
Eu nu mai vorbesc cu tine!
Vorbesc singur! E mai bine!
Şi să-ţi spun ceva pe şleau:
Nici să te văd nu mai vreau!
Ce ai zis? Nici tu pe mine?

Minunat şi foarte bine!
Şi-aşa eşti insuportabil!
Cum? Şi eu la fel? Probabil!
Dar eu sunt aşa - vezi bine-
Doar fiindcă semăn cu tine!

Ştiu! Nici mie nu-mi convine
Că şi tu semeni cu mine!
Doar când stau şi mă gândesc
Că-s nevoit să trăiesc
Toată viaţa mea cu tine,
Tare milă mi-e de mine!
Şi ţie de tine? Ha!
Hai, la revedere! Pa!

Accidentul

-Măi Costică! –Da Georgică.
-Tu ai auzit că Rică
A făcut,cu burta plină,
Un accident de maşină?
-Păi, nu prea am auzit.
Oare cum a reuşit?

-Cu atenţie măi Costică!
Doar îl ştii şi tu pe Rică!
-Da, dar tot e cam ciudat!
-Stai să-ţi spun cum s-a-ntâmplat:

Rică, băiat bun, de treabă,
Calm şi fără multă grabă,
Maşina îşi conducea,
Pur şi simplu de-aia-aşa,
De vreo 40 de ani-

Că nu are mulţi duşmani.
Brusc deodată, liniştit,
La volan a adormit
Şi a tras un pui de somn,
Ca orice stimabil domn.

Exact în acel moment,
Din greşeală, evident,
S-a-ncruntat cu mult talent
Şi-a făcut un accident!

-Grav? -Nici vorbă măi Costică!
Doar îl ştii şi tu pe Rică!
E-un şofer excepţional
Şi super-fenomenal
Chiar şi-atunci când la volan
Doarme absolut buştean!
Doar că foarte uluit,
Când din somn lin s-a trezit,
A vrut cu-o mişcare bruscă,
Să elimine o muscă.

De aceea supărat,
Cu maşina a intrat
Într-un stâlp de telegraf,
Ca s-o scuture de praf.
-Biata muscă! -Ce-ai Costică?
Doar îl ştii şi tu pe Rică!
N-ar răni o muscă mică
Nici măcar aşa, de frică!
Ascultă bine ce-ţi zic:
Musca n-a păţit nimic!

-Da, dar Rică? -A scăpat
Teafăr şi nevătămat!
-Dar maşina? -S-a strâmbat,
S-a cam foarte mult stricat
Şi s-a murdărit de praf!
-Dar stâlpul de telegraf?
-N-a păţit nici el nimic!
Doar s-a murdărit un pic!
-Păi, şi musca? -S-a speriat
Şi-a fugit şi a zburat!

-Biata muscă! -Ce-ai, Costică?
Doar îl ştii şi tu pe Rică!
I-a cerut în gura mare
Şi opt scuze şi iertare!

Termosul

Într-o zi,voios, Costică
S-a dus glonţ fix la Georgică,
Foarte hotărât să-i vândă,
Fără bani, dar cu dobândă,
Un termos adevărat
Foarte bine ambalat.

-Ascultă ce-ţi spun Georgică!
A spus serios Costică.
Acest termos e perfect!
Nu are niciun defect!
Şi nici nu costă prea mult!
Uite, fiindcă eşti adult,
Deşi un termos banal
Costă 10 lei normal,
Eu pe-acesta, dacă-l vrei,
Ţi-l dau cu 60 de lei!

-Păi, e cam scump Costică!
-Nu e scump deloc Georgică!
E un termos chiar special,
Că e ambalat manual!
-Nu ştiu ce să zic, Costică,
Dar aşa, la o adică,
Mie tot scump mi se pare!

-Atunci, fără supărare,
Ţi-l dau cu 50 de lei!
Ia spune- aşa îl vrei?

-Măi, Costică, ştiu şi eu?
Mă tem că n-am nici un leu!
-Nu-i nimic, ţi-l dau în rate!
Mâine le plăteşti pe toate!
-A, nu, asta nu se poate!
Mâine merg la facultate!
-Bine măi Georgică,fie!
Ţi-l dau şi pe datorie!
Îmi dai banii mâine seară,
Că oricum nu pleci din ţară!

-Păi atunci să-ţi spun pe şleau:
Nu prea cred că vreau să-l iau!
-Dar insist să-l iei, Georgică!
-Ce să fac cu el, Costica?
-Stai, Georgică, stai că-ţi spun!
Un termos e foarte bun!
Ba e chiar de nota zece!
Vara-ţi ţine ceaiul rece,
Iar iarna, cu toată neaua,
Îţi ţine caldă cafeaua!

-Păi, atunci, dacă-i aşa,
Dă-l încoace, nu mai sta!
-Deci, îl cumperi? -Da, Costică!
Îl cumpăr, că nu mi-e frică!
Dar eu am o întrebare
Care mă sâcâie tare!

-Ce întrebare, Georgică?
-Păi, nu prea pricep Costică!
Fără multă teorie,
Termosul de unde ştie
Când e iarnă, când e vară,
Când e frig sau cald afară?

Abia acum îmi spui?

Aseară,cu mult tupeu,
Eu m-am dus la tatăl meu
Şi,văzându-l că stă lat
Şi doarme buştean în pat,
L-am trezit din trei mişcări
Şi l-am luat la întrebări:
-Ce faci, tată? -Uite, stau!
-Păi,de ce? -Că pot şi vreau!
-Ia nu mai sta tu degeaba,
Că nu aşa merge treaba!
-Păi, atunci, ce vrei să fac?
Să mă urc într-un copac?
Să mănânc un păstârnac?
Sau să dau cu bâta-n lac?

-Nu, mai bine stai la soare
Şi-mi răspunzi la o-ntrebare!
-Dar nu e periculos?
-Nu, nu e, dacă stai jos!
-Bine, stau. Zi întrebarea,
Că-mi ţin toată răsuflarea!
-Păi, atunci, dacă-i aşa,
Iată întrebarea mea:

-Ce e galben foarte mic
Şi face "cranţ-cranţ" un pic?
-O fi neuronul meu? -nu,
că el doarme mereu!
-O fi un ţânţar vopsit?
-Nu, că e prea obosit!
-Să fie un elefant
Rătăcit şi amuzant!
-Nu,că el e prea voinic!
N-are timp să fie mic!
-Să fie un şoricel
Care nu ştie de el?
-Nu, că el n-ar face "cranţ"
Nici dacă l-ai pune-n lanţ!
-Nu cumva oi fi chiar eu!
-Nu, că n-ai destul tupeu!
-Păi, atunci,mă dau bătut!
-Sigur? -Sigur absolut!
Spune-mi tu -ce-i galben, mic
Şi face "cranţ-cranţ" un pic?

-Păi, un foarte simplu pui
De găină cam haihui,
Care papă vorbe goale,
Chipsuri, pufuleţi, cereale...
-Aşadar, e-un simplu pui?
-Da! -Şi-abia acum îmi spui?

Ce vezi? (varianta 1)

Cică într-o zi, Costică
Şi amicul său, Georgică,
Şi-au luat cortul în spinare
Şi o traistă cu mâncare
Şi-au plecat voioşi la munte,
Fără griji şi amănunte,
Ca să facă o plimbare
Şi să mai râdă la soare.
Pe când tot mergeau ei tare
Pe-o cărare oarecare,
Deodată au observat
Că afară s-a-nserat.

Atunci, iute şi degrabă,
Ei s-au apucat de treabă
Şi cu circa tot efortul,
Au montat încet tot cortul.
Apoi au mâncat puţin,
Au băut apă din plin,
Au făcut o gălăgie,
Au spus câte-o poezie
Şi în graba cea mai mare,
S-au băgat fix la culcare.
Cum era de aşteptat,
Au adormit imediat
Şi dacă au adormit,
S-au şi pus pe sforăit.

Şi-au dormit ei duşi o vreme,
Fără mici sau mari probleme,
Şi-ar mai fi dormit, probabil,
Bine, mult şi formidabil.
Însă, pe la 3 şi zece,
Simţind că îi e cam rece,
Costică s-a cam trezit,
S-a oprit din sforăit,
Cu atenţie s-a-nvelit
Şi nici c-a mai adormit.
Vesel, fără multă frică,
L-a trezit şi pe Georgică
Şi, puţin neliniştit,
La ureche i-a şoptit:

-Georgică, mie mi-e frig!
-Păi, fă-te şi tu covrig!
I-a răspuns nervos Georgică,
Doar aşa, de ciuciulică,
Întorcându-se-ntr-o parte
Şi sforăind mai departe.
Dar Costică, fericit,
A strigat nedumerit:
-Ia priveşte-n sus, Georgică!
-De ce să privesc, Costică?
-Pentru că aşa zic eu!
-Ei, şi? Du-te la muzeu!
-Tu fă ce îţi poruncesc!
-Bine, uite că privesc!
Acum pot să dorm şi eu
Liniştit la locul meu?

-Nu dormi! Spune-mi ce vezi!
-Văd că tu mă enervezi!
-Asta-nseamnă că visezi!
Scoală-te, că mă stresezi!
-Na, poftim că m-am sculat!
-Excelent şi minunat!
Acum uită-te în sus!
-Uite că mă uit supus!
-Şi cam ce vezi, măi, Georgică?
-Păi, ce să văd,măi Costică?
Nici mai mult, nici mai puţin,
Văd că cerul e senin.
Văd şi toată luna -plină
Cu-o grămadă de lumină.

Şi mai văd aşa, un pic,
Carul mare, Carul mic...
Şi o mulţime de stele
Drăguţe şi frumuşele...
-Şi altceva ce mai vezi?
-Costică, mă enervezi!
Crezi că eu sunt astrolog?
Du-te la un psiholog!
-Eu nu cred nimic, Georgică!
Te rog doar, la o adică,
Să nu te mai enervezi
Şi să-mi spui clar ce mai vezi?

-Păi, ce să mai văd, Costică?
-Ne-a furat cortul, Georgică!

Ce vezi? (varianta 2)

Cică într-o zi cu soare,
Fără nicio supărare,
Prea stimabilul Costică
Şi prea vestitul Georgică
Nu au mai avut ce face
Şi-au plecat,în bună pace
Şi cu multă voiebună,
Amândoi şi împreună,
Cu un cort decapotabil
Şi probabil formidabil
În excursie pe un munte,
Pentru chestiuni mărunte.

Ajunşi lângă o pădure
Cu copaci,dar fără mure,
Brusc,ei au descoperit
Că un pic au obosit
Şi afară s-a-nserat
Serios şi răspicat.
Dându-şi seama cât de cât
Că li s-a făcut urât,
Şi Costică şi Georgică
Au mâncat o ciorbă mică,
Au stat puţintel de vorbă,
Au mâncat încă o ciorbă
Şi-apoi, foarte imediat,
Cortul bine l-au montat,
L-au vopsit, l-au zugrăvit,
Cu tablă l-au învelit
Şi fără vreo gălăgie,

Au spus câte-o poezie,
Au spart câte-o farfurie
Şi-au sunat la primărie.
Apoi, fix la ora zece,
Au băut câte-un ceai rece
Şi s-au dus în grabă mare
Amândoi glonţ la culcare.

Cum era de aşteptat,
Au adormit imediat
Şi s-au pus pe-un sforăit
Foarte nemaipomenit.
Pe la ora 3 şi zece,
Fiindu-i puţin cam rece,
Costică brusc s-a trezit
Şi cu grijă s-a-nvelit.
Apoi, fără multă frică,
L-a trezit şi pe Georgică
Şi, puţin nedumerit,
I-a zis foarte liniştit:

-Ia uită-te-n sus, Georgică!
-Uite că mă uit, Costică!
-Şi ce vezi acum tu,oare?
-Păi,văd luna, mi se pare!
-Şi ce mai vezi? -Carul mare-
Undeva în depărtare!
-Şi ce mai vezi? -Păi, un pic
Parcă văd şi Carul mic!
-Şi ce mai vezi?-Mii de stele
Drăguţe şi frumuşele!

-Şi ce mai vezi măi, Georgică?
-Văd tot cerul măi,Costică!
-Vorbeşti serios? –Păi da!
-Şi mai vezi şi altceva?

-Ce să mai văd măi,Costică?
-Ne-a furat cortul, Georgică!

Cum să prinzi o veveriţă

Cică într-o zi, Georgică
L-a văzut clar pe Costică
Alergând în goană mare
Pe o stradă oarecare.
Uluit, îngândurat,
Uimit şi îngrijorat,
Georgică n-a mai răbdat
Şi la bani mărunţi l-a luat:
-Unde fugi aşa, Costică?
-Nu fug nicăieri, Georgică!
Mă duc doar până-n pădure.
-Te duci iar să cauţi mure?
-Nu,de mure m-am lăsat
Aseară, când s-a-nserat!
Acum mă duc în pădure
Fără brici, fără secure,
Ca să prind trei veveriţe
Vesele şi ştrengăriţe!

-De ce? -Uite de-aia-aşa!
Care e problema ta?

-Păi,niciuna măi Costică!
Dar aşa la o adică,
Bucuros şi serios,
Eu sunt foarte curios
Cum prinzi tu o veveriţă
Veselă şi ştrengăriţă?
-Foarte simplu măi Georgică!
-Foarte simplu? Cum adică?
-Păi,adică-aşa cum spun!
Mă urc calm într-un alun
Şi fac blând ca o alună
Nemaipomenit de bună!

Ce voi fi?

Cândva când noi doi ne-am iubit,
Eram iubitul tău!
Tu mă iubeai la infinit
Şi nu îţi părea rău!
Dar într-o zi ne-am despărţit
Şi s-a schimbat tot rostul-
Din prea iubitul tău iubit,
M-am transformat în fostul!
Apoi noi doi ne-am împăcat
Şi-acum e un alt rost-
Tu mă iubeşti cu-adevărat!

Acum sunt fostul fost!
Şi totuşi,dacă într-o zi
Din nou ne-om despărţi
Şi iar tu nu mă vei iubi,
Eu, oare, ce voi fi?

Un electrician deştept

Aseară, cam pe la nouă,
Observând că nu mai plouă,
Eu m-am dus iar şi din nou
Glonţ la tata în birou
Şi, rapid şi imediat,
I-am spus clar şi răspicat:

-Tata, am o întrebare!
-Aoleu! Ce bine-mi pare!
A spus tata, fericit
Şi profund neliniştit.
Eu,însă, nu m-am speriat
Şi i-am zis, mai răspicat:

-De fapt, aş avea vreo două!
-Atunci, zi-le, că nu plouă!
Dar zi-le şi tu pe rând!
-Păi,chiar aşa am de gând!
Aşadar şi prin urmare,
Iată prima întrebare:

Tu ai fost electrician?
-Da, am fost acum un an!
-Şi-acum nu mai eşti? -Ba da!
-Ce frumos din partea ta!

-Ştiu şi eu că e frumos!
Doar sunt băiat serios!
-Păi,atunci,mă bucur tare
Că mai am o întrebare!

-Dar ai zis că ai doar două!
-Ştiu, tată, dar tot nu plouă!
-Mda, aşa-i. Zi întrebarea
Până nu îmi pierd răbdarea!

-Păi, de câţi electricieni
E nevoie la Pucheni
Pentru a schimba un bec?
-Stai puţin, să-nghit în sec
Şi să mă gândesc un pic!

Gata! Acum pot să-ţi zic!
Deci, aşa în mod normal
Şi semi-senzaţional,
E nevoie doar de mine,
Că eu mă descurc chiar bine-

Sunt isteţ, am şi talent
Şi sunt şi inteligent!
-Şi cum schimbi tu becul, tată?
-Foarte simplu, dragă fată:

Când pisica nu-i acasă,
Mă urc frumuşel pe masă,
Pun becul la locul lui,
Îl ţin bine ca pe-un cui
Şi, ca să-l înfiletez,
Stau aşa, mă concentrez
Şi aştept să bată vântul
Şi să se-nvârtă pământul.

-Dar nu durează cam mult?
-Asta-i viaţa, sunt adult!
Plus că mai sunt şi deştept
Şi ştiu bine să aştept!

-Tată, fără supărare,
Recunosc că tu eşti tare!
Ai o meserie grea!
-Ştiu,da'-i meseria mea!

-Uimitor! Chiar funcţionează?
-Nu, dar asta nu contează!
E aşa de amuzant
Şi de super-relaxant
Să te simţi ca o alună
Nemaipomenit de bună!

Aşa-i rău, aşa nu-i bine...

Într-o zi, voios, Costică,
Om isteţ la o adică,
Fără barbă şi burtică,
S-a trezit devreme, cică;
A băut o cafea rece,
S-a simţit deştept cât zece,
Iar apoi, fără vreo frică,
S-a dus vesel la Georgică,
Un om foarte serios
Şi extrem de sănătos.

I-a zâmbit misterios
Şi i-a zis politicos:
-Măi, stimabile Georgică,
Doar aşa, la o adică,
Te rog şi frumos şi bine-
Mergi până-n oraş cu mine
Ca să-mi cumpăr şi eu, clar,
Un cal extraordinar?

-Păi, cum să nu merg, Costică?
A răspuns pe loc Georgică.
Merg cu tine bucuros,
Că nu e periculos.

-Păi, atunci, hai să pornim
Fără să mai zăbovim,
Că nici mie nu mi-e frică!
A spus fericit Costică.

Şi rapid şi imediat,
Fără să mai stea la sfat,
Au plecat ei amândoi,
Foarte veseli şi vioi.

Au ajuns în oraş seara
Că na! -toamna nu-i ca vara!-
Şi fiindcă au obosit,
Toată noaptea au dormit
La un mic hotel vestit,
Celebru şi renumit.

A doua zi, brusc, subit,
Dintre vise s-au trezit,
Aşa cum au stabilit,
La momentul potrivit,
Au luat un mic mic dejun
Nemaipomenit de bun
Şi-apoi au pornit, normal,
Prin oraş, după un cal.

Dar, deşi au căutat
Musai şi neapărat
Ore-n şir neîncetat
Tot oraşu'-n lung şi-n lat,
S-a-ntâmplat şi s-a brodit
Că ei cal n-au prea găsit;
Nici în colţ la farmacie,
Nici în deal la brutărie,
Nici mai jos la primărie,
Şi nici la cofetărie.

Drept urmare, încântat,
Costică s-a resemnat,
S-a făcut negru la faţă,
S-a supărat rău pe viaţă;
Şi, plângând pe sub mustaţă,
Şi-a cumpărat dintr-o piaţă
Un mic elefant frumos,
Drăguţ foc şi arătos.

Apoi, foarte bucuros,
A spus calm şi serios:
-Hai acasă măi Georgică,
Până nu-mi iau şi pisică!
-Păi, să mergem măi Costică,
Fiindcă mie nu mi-e frică!
Şi am stat destul la rând!
A răspuns Georgică, blând.

Şi pe loc şi imediat,
Fără să mai stea la sfat,
Au pornit toţi trei pe jos,
Crezând ei c-aşa-i frumos.
Au mers liniştiţi o vreme,
Fără griji, fără probleme,
Până la un dat moment
Când, extrem de evident,
S-au întâlnit cu Mitică,
Bunicul lui Vasilică.

Acesta, privind la ei
Şi văzând că fix toţi trei
Merg cu drag şi spor pe jos,
A zâmbit politicos,
A strâmbat din nas sfios
Şi le-a zis cam tacticos:

-Măi, Costică şi Georgică,
Doar aşa, la o adică,
De ce oare, serios,
Mergeţi voi chiar toţi pe jos?
Vă spun eu - nu e frumos!
Şi nu e nici sănătos!
Elefantu'-i elefant-
Pentru el e amuzant!
Dar voi sunteţi oameni mari
Şi nu sunteţi chiar primari!
Ascultaţi-mă pe mine-
Ar fi mult şi mult mai bine
Ca fix unul dintre voi,
Care-i mai pletos de soi,
Să se urce elegant
Şi rapid pe elefant!

Auzind ce-a spus Mitică,
Georgică şi cu Costică
Olecuţă s-au mirat,
Însă nu au comentat.
Dimpotrivă, imediat
Şi pe loc s-au conformat,
Şi Costică, elegant,
S-a urcat pe elefant-

Pentru că era al lui,
Iar el nu era haihui.

Apoi, liniştiţi, Costică,
Elefantul şi Georgică
Au plecat toţi mai departe
Aşa cum scrie la carte.
Şi-au mers ei aşa o vreme,
Fără griji, fără probleme,
Pâna la un dat moment
Când, extrem de evident,
S-au întâlnit cu Petrică,
Vecinul lui Aurică.

Acesta, observând clar
Că, în mod foarte bizar,
Costică mergea galant
Călare pe elefant,
Iar Georgică, dubios,
Mergea vizibil pe jos,
S-a uitat la ei urât
Şi de-a dreptul hotărât,
S-a-ncruntat periculos,
A scrâşnit din dinţi nervos
Şi-a strigat în gura mare,
Nemaipomenit de tare:

-Măi, Costică, ce-i cu tine?
Adică nu ţi-e ruşine?
Tu, bărbat neimportant,
Stai ţanţoş pe elefant,
Iar Georgică, om de bine

Şi chiar mai bătrân ca tine
Cu trei ore fix şi-o zi-
După cum toţi ştim că ştii!-
Merge, săracul, pe jos?
Păi, zi şi tu - e frumos?

Uite, eu mă uit la tine
Şi ce văd chiar nu-mi convine!
Ia dă-te tu iute jos
Ca un om politicos
Şi lasă-l clar pe Georgică
Pe elefant sus, adică!

Auzind ce-a zis Petrică,
Georgică şi cu Costică
Tare s-au mai minunat,
Însă nu au comentat.
Dimpotrivă, imediat,
Bucuros şi încântat,
Costică, băiat cuminte
Şi foarte deştept la minte,
S-a dat jos ca un savant
De pe micul elefant,
Iar Georgică, fericit,
În locul lui s-a suit.

Apoi,amândoi voioşi,
Mulţumiţi şi bucuroşi,
Repede şi imediat
Mai departe au plecat.
Şi-au mers ei aşa o vreme,
Fără griji, fără probleme,

Până la un moment dat
Când, în mod neaşteptat,
S-au întâlnit cu Ionică,
Nepotul lui Tudorică.

Acesta, când i-a văzut,
Singur i-a recunoscut
Şi, arzând de nerăbdare,
A strigat în gura mare:
-Măi, Georgică, ce-i cu tine?
Adică nu ţi-e ruşine?
Păi, aşa, extrem de clar
Şi de absolut bizar,
Tu stai ţanţoş şi galant
Călare pe elefant,
Iar pe nea amicul tău,
Fără mari păreri de rău,
Îl laşi să meargă pe jos?
Păi, zi şi tu - e frumos?

Fă-i şi lui loc lângă tine,
Că aşa-i corect şi bine!
Auzind ce-a spus Ionică,
Georgică şi cu Costică
Foarte tare s-au mirat,
Însă n-au prea comentat.
Dimpotrivă chiar, Georgică,
Neştiind clar ce să zică,
Fără nici un pic de pică,
I-a făcut loc lui Costică,
Urgent şi interesant,
Lângă el, pe elefant,

Iar acesta, fericit,
În faţa lui s-a suit,
După care, amândoi
Voioşi veseli şi vioi,
Au plecat glonţ mai departe
Aşa cum scrie la carte.

Şi-au mers ei aşa o vreme,
Fără griji, fără probleme,
Până la un dat moment
Când, extrem de evident,
S-au întâlnit cu Florică,
Fratele lui Pompilică.

Acesta, cum i-a văzut,
Pe loc i-a recunoscut
Şi urlând de fericire,
A strigat fără oprire:
-Măi, Costică şi Georgică,
Voi aveţi mintea prea mică?
Păi, cum, oare, îndrăzniţi
Amândoi să călăriţi
Acest biet elefănţel
Amărât şi mititel?
Nu vă e milă de el
Nici măcar aşa, niţel?
Daţi-vă jos imediat,
Că de nu, măr copt vă bat!

Auzind ce-a spus Florică,
Georgică şi cu Costică
S-au mirat, s-au minunat,
Dar nici pic n-au comentat.

Dimpotrivă, imediat,
Cu mult drag s-au conformat,
S-au dat jos interesant
De pe micul elefant.
Apoi, fără multe scheme,
Ca să scape de probleme,
De zarvă, de tărăboi,
De scandal şi de război,
Împreună şi-amândoi,
Foarte veseli şi vioi,
Au luat cu îndemânare
Elefantul de picioare,
L-au pus iute, cu dreptate,
Bineînţeles, pe spate,
Şi cu teamă,imediat,
Mai departe au plecat.

Şi au mers aşa o vreme,
Fără griji, fără probleme,
Dar oricine îi vedea,
De ei tare mai râdea.
Atunci, fără ezitare,
Cam negru de supărare,
Costică a scos un tun
Nemaipomenit de bun
Şi, făcând pe arogantul,
A speriat elefantul,

Care a fugit ca vântul,
Mâncând circa tot pământul.

Apoi, fără nici o frică,
Costică şi cu Georgică,
La discuţii n-au mai stat
Şi acasă au plecat.

Morala:

Orice-ai zice, orice-ai face,
Gura lumii nu-ţi dă pace!
De aceea, cel mai bine
E să faci mereu ca tine!

Poetul talentat

-Măi Costică! –Da Georgică.
-Din câte mi-a spus Petrică,
Tu eşti foarte talentat
Şi extrem de inspirat
Şi ai început să scrii
Foarte multe poezii!

-Aşa este măi Georgică!
Nu te-a păcălit Petrică!
Eu sunt foarte talentat
Şi extrem de inspirat
Şi am început să scriu
Poezii de când mă ştiu!

-Păi atunci chiar ai talent!
-Asta este evident!
-Vrei te rog, să-mi spui şi mie?
-Ce să-ţi spun? -O poezie!
-Păi, nu pot să-ţi spun, Georgică!
-Dar de ce nu poţi? Ţi-e frică?
-Nu mi-e frică, dar nu pot!

-Te doare cumva în cot?
-Nu,Georgică,nu mă doare!
Numai că, din întâmplare,
Eu am început, cum ştii,
Să scriu multe poezii,
Dar, deşi am scris întruna,
Nu am terminat niciuna!

Postfață

Clipa de umor

Florian Daniel Petrache debutează cu acest volum de poezii dăruit cititorului care vrea să se rupă pentru o clipă din vârtejul amețitor al cotidianului. Autorul ne oferă clipe pline de umor prin versurile sale în care prin auto-satiră și dialogul cu un personaj creat anume sau prin personificarea animalelor, a lucrurilor, satirizează obiceiuri și defecte morale ale oamenilor, cât și aspectele negative ale societății în care trăim.

Emoționantă este poezia care deschide acest volum de versuri, poezie în care autorul se descrie folosind mijloace metaforice. Noaptea în care este cufundat, acea noapte care stăpânește universul lui Florian, nu reușește să îl descurajeze. Nevăzător fiind, el ne transmite bucuria sa de a trăi, optimismul care-l caracterizează, reușind să plaseze pe un plan secundar, aproape insignifiant, această deficiență care pe mulți i-ar descuraja sau i-ar înverșuna împotriva destinului.

Relația omului cu poezia reprezintă relația sa cu universul. Ar fi o greșeală să încercăm a o clasifica folosind norme, pentru că fiecare persoană este diferită, de aici multitudinea de percepții asupra poeziei. Florian Daniel Petrache ne dezvăluie relația sa personală cu lumea pe care el nu o vede, dar o simte cu bucuria celui pe care soarta l-a învățat să aprecieze fiecare clipă, să vadă partea frumoasă din întunericul prin care nu el, ci noi, rătăcim.

Versurile sale, amprentate cu simplitatea omului firesc, sunt asemeni picăturilor zglobii de apă curată dintr-un izvor de munte. Nu sunt încărcate abuziv cu imagini complicate, figura de stil predominată este personificarea, modalitatea de conturare a

mesajului prin dialog conduce la implicarea afectivă a cititorului, care este acaparat de intriga poeziilor. Finalul vine ca o dezvăluire, o revelație a întregii construcții, purtând în miezul său morala. Alăturarea unor stări uneori contradictorii, alteori identice, cât și antiteza folosită subtil în versuri cu picior metric, în general, de șapte-opt silabe, imprimă un ritm alert care menține starea de interes a cititorului.

Personajele participante la dialog își exprimă îndoielile, își pun întrebări într-un mod plin de naivitate, creând o atmosferă comică. Deasemenea, sunt plasate în scene care stârnesc râsul (Costică stă degeaba-ntr-un alun, Georgică mănâncă mere într-un prun). Nedumeririle unui personaj se manifestă prin întrebări cărora li se răspunde pe un ton voit nonșalant, prin prisma uneori copilărească a celui care privește natural viața sub aspectul ei general. Asistăm, dealtfel, la un dialog interior al autorului în cadrul căruia el dezbate cu candoare situații commune tuturora. Finalul este întotdeauna scânteia care dă strălucire poeziei.

Într-o societate care își uită treptat, dar sigur, valorile morale, în care tendința este de a șoca prin atitudini care dau naștere controverselor, în care poezia devine tot mai complicată și mai inaccesibilă, Florian Daniel Petrache ne oferă cu generozitate din avutul său sufletesc versuri, câte un zâmbet pentru fiecare, culoare și candoare. Și să nu uităm, o lecție de viață a unui om care sfidează întunericul pentru a ne oferi lumină!

Adina Velcea

CUPRINS

PREFAȚĂ - UN POET CU MINTEA LA VEDERE....3
Balada unui orb banal....11
Divorţ....15
Divorţ 2....17
Păsărele....19
Vezi-ţi de treaba ta!....21
Unde stă...?....23
Rică şi căţelul....25
Ciudat....26
Bine şi frumos....27
O zi ploioasă....28
Puricelul dansator....29
Costică la Polul Nord....31
Mari sau mici ?....33
Mai bine....34
Ce ne-a dat la geografie?....35
Morcovi la vedere....36
Gustă ciorba!....37
Nu am voie!....40
Testul....41

Tratament....42
Udă florile!....44
Am minte!....45
Mamifer și tatifer....47
Să ne apucăm de treabă!....49
Angajare....50
Unde-i Africa?....52
E o gaură în barcă!....53
Da ori ba....55
Explicaţie....56
Peştişorul bolnav....57
La Porumbacu de sus....59
Cât câştigi pe oră?....60
De ce ai întârziat?....63
Infractorul....64
Atotştiutorul....69
Simplu şi necomplicat....71
N-are rost să ne grăbim!....73
La mulţi ani, Costică!....74
Tot eu!....76
Eu la şcoală....77
Jumătate-jumătate....78
Curajosul....81

Eu de ce nu-mi amintesc?.....83
Oaia flămândă 84
Goana după mure.....86
Modestul 89
Eu nu vreau nicio pisică!.....90
Eu nu-s mândru! 91
Ora de română.....93
Cine a fost cuminte?.....94
Merge televizorul?.....95
Mi-am pierdut portofelul! 96
Rică şi Tanţa.....97
Mulţi prieteni.....99
Extraordinar! 101
Cafea rece.....103
Costică la piaţă.....104
Eu le ştiu pe toate! 107
Pisicuţa hippioată 108
CD-ul 109
Cadou pentru mămica 110
Ora de franceză 112
Rugăciunea unui om prea sfânt.....113
Planuri de vacanţă.....114
Chitara 117

Dieta 119
Sânge rece 120
Mere româneşti 122
Un tată proverbial 123
O fi normal? 125
Trei defecte 126
Ora de chimie 128
Propoziţia corectă 130
Câte raţe? 132
La dentist 134
Am dat cu banul! 135
Ne uităm la televizor! 138
Şmecherul 139
Antonimul 140
Ai dreptate! 141
Furtuna 144
Cuie 145
Pisica lui Vasilică 146
Lecţia de filosofie 148
Cu mâţa-n sac 149
Salutul – (varianta 1) 150
Salutul (varianta 2) 153
Foarte simplu 156

Departe-i Sinaia? 158
Deşteptul 160
Costică la psiholog 161
Costică în Anglia 164
O noapte ploioasă (varianta1) 165
O noapte ploioasă (varianta2) 168
Soţi nemulţumiţi 170
De la Blaise Pascal citire 171
Reportajul 173
De vorbă cu mine 178
Accidentul 181
Termosul 183
Abia acum îmi spui? 185
Ce vezi? (varianta 1) 187
Ce vezi? (varianta 2) 190
Cum să prinzi o veveriţă 192
Ce voi fi? 193
Un electrician deştept 194
Aşa-i rău, aşa nu-i bine... 197
Poetul talentat 207
Postfață - Clipa de umor 208